

ประชาชาติเดียวกัน คือ หลักการของ อะฮฺลุลสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً﴾

[ไทย - Thai - تايلاندي]

ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

แปลโดย : อุษมาน อิดริส, ซุฟอัม อุษมาน

ผู้ตรวจทาน : ซุฟอัม อุษมาน

ที่มา : มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿إن هذه أمتكم أمة واحدة﴾

« باللغة التايلاندية »

د. إسماعيل لطفي جافاكيا

ترجمة: عثمان إدريس ، صافي عثمان

مراجعة: صافي عثمان

المصدر: جامعة جالا الإسلامية

2011 - 1432

IslamHouse.com

“อุมมะตัน วาหิดะฮฺ” ประชาชาติเดียวกัน
คือ หลักการของ อะฮฺลุสสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ

أَحْمَدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةِ وَالسَّلَامُ عَلَى أَشْرَفِ الْمُرْسَلِينَ، وَعَلَى
آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

ปัจจุบัน ความเข้าใจและจิตสำนึกด้านความเป็นประชาชาติเดียวกันอันเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชาติอิสลามที่แท้จริงเกือบจะถูกกลบเลือนจากมโนคติของชาวมุสลิมส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ประเทศนี้ จนกลายเป็นสังคมที่อุดมด้วยความขัดแย้ง แตกแยก และวุ่นวายที่ยากแก่การเยียวยา

ด้วยจิตสำนึกแห่งความรับผิดชอบที่เท่าเทียมกันในการให้คำชี้แจงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของความเป็นประชาชาติเดียวกันแก่สังคมมุสลิม ผู้เขียนจึงได้เรียบเรียงบทความชิ้นนี้เพื่อชี้แจงให้ทุกคนจะได้ประจักษ์ถึงความหมายที่แท้จริงของความเป็นประชาชาติเดียวกัน โดยหวังว่าจะสามารถเป็นแนวทางในชีวิตการต่อสู้ของบรรดาอะฮฺลุสสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ ต่อไปในอนาคต อินชาอัลลอฮ์

บทที่ 1 ความเป็นมาของ “ประชาชาติเดียวกัน”

เดิมที่มนุษย์ทุกคนเป็นประชาชาติเดียวกัน (อุมมะตัน วาหิดะฮฺ) ที่ตั้งอยู่บนเอกภาพแห่งความดีงามของอิสลามอันเป็นศาสนาของอัลลอฮฺสำหรับมวลมนุษย์ผู้เป็นบ่าวของพระองค์ ภายใต้การนำของนบีอาดัม อะลัยฮิสสลาม ต่อมาพวกเขาได้ขัดแย้งและแตกแยกเกี่ยวกับจุดยืนของพวกเขา ต่อการดะวะฮฺของบรรดานบีและศาสนทูต ตามนิตยโดยธรรมชาติของมนุษย์ที่ชอบขัดแย้งและแตกแยก เว้นแต่บรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงเมตตาให้พวกเขาเป็นประชาชาติเดียวกัน โดยผ่านหลักคำสอนของคัมภีร์ต่างๆที่พระองค์ทรงประทานให้แก่บรรดาศาสนทูต จนสุดท้ายจึงบังเกิดกลุ่มชนที่ได้รับการขนานนามว่า “อุมมะตุน วาหิดะฮฺ” หรือ “ประชาชาติเดียวกัน” ที่ภักดีและยำเกรงต่ออัลลอฮฺ

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ١﴾

ความว่า “มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน แล้วอัลลอฮฺจึงได้ส่งบรรดานบีมา (หลังจากที่เกิดความขัดแย้งขึ้น) ในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และได้ประทานคัมภีร์ที่เปี่ยมด้วยสัจธรรมมาพร้อมกับพวกเขา เพื่อตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน และไม่มีผู้ใดขัดแย้ง (เกี่ยวกับสัจธรรมของ) คัมภีร์เล่มนั้น นอกจากบรรดาผู้ที่รับคัมภีร์นั้นหลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งได้ปรากฏแก่พวกเขาแล้ว สาเหตุอันเนื่องมาจากความอิจฉาริษยาในระหว่างพวกเขา แล้วอัลลอฮฺก็ทรงชี้้นำบรรดาผู้ศรัทธาสู่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันด้วยอนุมัติของพระองค์ และอัลลอฮฺจะทรงชี้้นำแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ไปสู่ทางอันเที่ยงตรงเสมอ”

﴿وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِي مَا يَخْتَلِفُونَ ٢﴾

¹ สูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ, อายะฮฺ 213

² สูเราะฮฺ ยูनुส, อายะฮฺ 10:19

ความว่า “และมนุษย์นั้นมิใช่อื่นใด นอกจากเป็นประชาชาติเดียวกัน แล้วพวกเขาก็
แตกแยกกัน และหากมิใช่เพราะลิขิตซึ่งได้บันทึกไว้ที่พระผู้อภิบาลของพวกเขาแล้ว
ไซ้รู้ แน่นอนก็คงเกิดการตัดสินแล้วระหว่างพวกเขาในเรื่องที่พวกเขาขัดแย้งกัน”

บทเรียนจากอายะฮ์

จากสองโองการของอัลลอฮ์ข้างต้นทำให้เป็นที่ประจักษ์ว่า

1. บรรพบุรุษเดิมของมนุษย์เป็นประชาชาติเพียงหนึ่งเดียวที่ทำหน้าที่เพียงการตอบรับและ
ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอัลลอฮ์พระผู้อภิบาลของพวกเขา

อิบน์ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวความว่า “ช่วงเวลาระหว่างนบีอาดัมและนบีนูหฺ
ห่างกันสิบศตวรรษ บรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวต่างนับถือศาสนาอิสลาม (ไม่มีการตั้งภาคี
ต่ออัลลอฮ์)”³ (ตามหลักคำสอนเผยแพร่โดยนบีอาดัม อะลัยฮิสสลาม)⁴

2. อัลลอฮ์ได้ส่งบรรดาศาสนทูตของพระองค์มายังมนุษยชาติคนแล้วคนเล่า นับตั้งแต่
อาดัม หรือนบีนูหฺ อะลัยฮิมุสลาม จนกระทั่งนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ผู้เป็นนบีมุฮัมมัด
สุดท้าย เพื่อเผยแพร่คำสั่งสอนและคำชี้แจงจากอัลลอฮ์ต่อปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ตาม
หลักการศาสนาที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ที่เพียบพร้อมด้วยคำชี้แจงที่ชัดเจนและข้อเท็จจริงที่
ปราศจากความคลุมเครือ นั่นคือศาสนาอิสลามที่มีหลักศรัทธาในอัลลอฮ์พระเจ้าเพียงพระองค์เดียว

3. ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในหมู่มนุษย์มิใช่ผลพวงจากความโง่เขลาของพวกเขา แต่เกิดจาก
ความอิจฉาริษยาอันเป็นชวากหนามที่คอยสกัดกั้นพวกเขามิให้ได้รับทางนำจากอัลลอฮ์เพื่อให้เขา
ยอมรับสัจธรรมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งและมุ่งสู่เส้นทางที่เที่ยงตรง

4. ธรรมชาติแห่งการสร้างของอัลลอฮ์เกี่ยวกับความขัดแย้งในหมู่มนุษย์ย่อมต้องเกิดขึ้น
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยังไม่มีกฎหมายหรือบทลงโทษที่ชัดเจนและเหมาะสมสำหรับบรรดาผู้ที่สร้าง
ความขัดแย้งบนโลกนี้ อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้เองที่มีส่วนทำให้มนุษย์เกียจคร้านและหลงระเริงอยู่กับ
ความหลงทางของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าความหลงทางของพวกเขาได้รับการยั่วยุเติมแต่งจาก
ชัยฏอนจนทำให้เขาเห็นผิดเป็นชอบและเชื่อว่าตัวเองดำรงอยู่บนสัจธรรมและความถูกต้อง

5. แท้จริงแล้ว ความรู้เพียงอย่างเดียว ถึงแม้จะถูกต้อง ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้แต่ละคน
ยอมรับสัจธรรมแห่งการดำเนินชีวิต แต่ทว่า ฮิดายะฮ์ (ทางนำ) จากอัลลอฮ์เท่านั้นที่จะทำให้เขา
ยอมรับในสัจธรรม ฟังทราบว่าผู้ที่มีจิตใจอิจฉาริษยาจะไม่มีทางได้รับฮิดายะฮ์จากอัลลอฮ์ เพราะความ
อิจฉาริษยาเป็นนิสัยของผู้ที่อธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสิ่งนั้นขึ้นกับบรรดาผู้ที่ได้ชื่อว่ามีความรู้

³ ญามิอุ อัล-บะยาน ของ อัล-ญะวะบะรี๊ เล่ม 4 หน้า 275, มุสนัด อัล-บัซซารุ เล่ม 11 หน้า 99 หมายเลข 4815, อัล-
มุสตัดร็อก ของอัล-หาคิม เล่ม หน้า หมายเลข, อัล-หาคิมกล่าวว่ “นี่เป็น หะดีษที่เศาะฮีหฺบนเงื่อนไขของอัล-บุคอรี๊
แต่ทั้งอัล-บุคอรี๊และมุสลิมไม่ได้บันทึกหะดีษไว้ในหนังสือเศาะฮีหฺของทั้งสองท่าน” และอัล-ชะชะบียีกกล่าวว่ “เป็น
หะดีษบนเงื่อนไขของอัล-บุคอรี๊”

⁴ อัล-บิตะฮะฮ์ วัน-นิฮายะฮ์ ของอิบน์ กะษีร เล่ม 1 หน้า 125

﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾⁵
“และอัลลอฮ์จะไม่ประทานทางนำแก่บรรดาผู้ที่อธรรม”

6. ผู้ใดที่ได้รับทางนำจากอัลลอฮ์ให้ยอมรับอิสลามเป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตในฐานะบ่าวของพระองค์ เขาก็ควรจะพุ่มพุกและทะนุถนอมทางนำดังกล่าวให้เจริญงอกงามตลอดไป นี่เป็นส่วนหนึ่งของความลับที่ซ่อนเร้นอยู่ในดุอาอ์หลักที่เราทุกคนอ่านทุกครั้งเมื่อละหมาดว่า

﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾
“ขอพระองค์โปรดประทานทางนำแก่เราสู่เส้นทางที่เที่ยงตรงด้วยเถิด”

---

⁵ สูเราะฮ์ อัด อิมรอน, อายะฮ์ 86

บทที่ 2 ความขัดแย้งและความเป็นเอกภาพของประชาชาติ

อัลลอฮ์ได้ให้มนุษย์บังเกิดขึ้นภายใต้กรอบกฎเกณฑ์ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ นั่นก็คือ มนุษย์ทุกคนมีนิสัยชอบขัดแย้ง ยกเว้นผู้ที่พระองค์ทรงเมตตาเท่านั้น

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ۗ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ⁶﴾

ความว่า “และหากพระเจ้าผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่นนอน พระองค์จะทรงทำให้ปวงมนุษย์เป็นประชาชาติเดียวกัน (แต่พระองค์มิได้ทรงประสงค์เช่นนั้น ด้วยเหตุนี้) พวกเขาจะยังคงแตกแยกต่อไป เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าผู้อภิบาลของเจ้ามีเมตตา (ให้เข้ารับอิสลาม และยึดปฏิบัติกับคำสอนของท่านนบีมุหัมมัด) และบนหลักการดังกล่าวนั่นเองที่พระองค์ทรงให้พวกเขาบังเกิดขึ้น”

บทเรียนและสารัตถะจากอายะฮ์

1. อัลลอฮ์ไม่ประสงค์ให้มวลมนุษย์เป็นประชาชาติเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดความขัดแย้งขึ้นในหมู่พวกเขา อันเป็นปฐมเหตุให้กำเนิดศาสนาและลัทธิความเชื่อต่างๆ ที่มากมาย
2. ด้วยความเมตตาของอัลลอฮ์เท่านั้นที่จะทำให้แต่ละคนปลอดภัยจากความขัดแย้ง อันเป็นเงื่อนไขหลักสู่ความเป็นเอกภาพของประชาชาติบนเส้นทางที่พระองค์ทรงพอพระทัย ท่ามกลางมรสุมแห่งความขัดแย้งที่มากมายของมนุษย์ จนกระทั่งเขาได้กลายเป็นหนึ่งในจำนวนสมาชิกของ “ประชาชาติเดียวกัน” (*أُمَّةً وَاحِدَةً* - อุมมะตัน วาหิดะฮฺ)
3. ความขัดแย้งของมนุษย์มักจะนำไปสู่ความหายนะ ยกเว้นบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเมตตา และดำเนินอยู่บนเส้นทางของพระองค์ พวกเขาเหล่านั้นจะปลอดภัยจากการถูกกดขี่ และพวกเขาจะประสบความสำเร็จในการเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (*أُمَّةً وَاحِدَةً* - อุมมะตัน วาหิดะฮฺ)
4. นี่คือธรรมชาติแห่งการบังเกิดมนุษย์ตามที่อัลลอฮ์ได้กำหนดไว้ นั่นคือ “ความเมตตาของอัลลอฮ์จะทำให้แต่ละคนปลอดภัยและหลุดออกจากคลื่นแห่งความขัดแย้งและนำเอกภาพมาสู่ประชาชาติ บนพื้นฐานแห่งสัจธรรมของศาสนา ท่ามกลางความวุ่นวายของมนุษย์ที่มักจะได้เดินฝ่าความขัดแย้งท่ามกลางมหาสมุทรแห่งความหลงผิด”

อิสลามเป็นความเมตตาจากอัลลอฮ์

⁶ สุเราะฮ์ ฮูด, อายะฮ์ 118-119

5. ความเมตตาของอัลลอฮ์คือ (คำสอนของ) อิสลามตามแบบฉบับที่ท่านศาสนทูตคืออัลลิลลอฮ์อะลัยฮิวัสสลัอม ได้สอนสั่งไว้ผ่านศาสนของท่าน นั่นคือ อัลกุรอานและสุนนะฮ์

6. รากฐานของอิสลามคือ คำปฏิญาณตน “*อัชชะฮาดะฮ์ อัล ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะอัชชะฮาดะฮ์ อันนะ มุหัมมะดร์ ศาสนทูต*” นั่นคือ

- **อัลลอฮ์** ในฐานะที่เป็นผู้ที่ทรงมีเมตตามากมายล้นพ้นเหนือกว่าบรรดาผู้มีเมตตาทั้งหลาย

﴿أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ﴾⁷

“(พระองค์อัลลอฮ์) คือ ผู้ที่เมตตาที่สุด ในบรรดาผู้มีเมตตาทั้งหลาย”

- **กิตาบุลลอฮ์** ในฐานะที่เป็นความเมตตาแก่มุอฺมินผู้ศรัทธา

﴿وَنَزَّلْنَا مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾⁸

“และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมา ซึ่งเป็นการบำบัดและ ความเมตตาแก่มุอฺมินผู้ศรัทธา”

- **ศาสนทูต** ในฐานะที่เป็นผู้เผยแผ่ความเมตตาที่เปี่ยมด้วยความห่วงใยและเมตตาต่อชาวโลก

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾⁹

“และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย”

﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾¹⁰

“เป็นผู้ที่ห่วงใยและเมตตา ต่อมุอฺมินผู้ศรัทธา”

นี่คือรากฐานของความเมตตาแห่งอิสลาม ที่นำสู่ความเป็นเอกภาพของประชาชาติ ดังโองการที่ว่า

﴿إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ﴾

“เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าผู้อภิบาลของเจ้ามีเมตตา”

ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่ได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ พวกเขาคือผู้อธรรมที่มีความขัดแย้งในชีวิต อยู่ตลอดเวลา

﴿وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ﴾

⁷ สูเราะฮ์ อัล-อะอฺรอฟ, อายะฮ์ 151

⁸ สูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์, อายะฮ์ 82

⁹ สูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์, อายะฮ์ 107

¹⁰ สูเราะฮ์ อัล-เตาบะฮ์, อายะฮ์ 128

“เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้ามีเมตตา”

นี่คือส่วนหนึ่งของนัยจากดุอาอ์ที่อัลกุรอานได้สอนให้มุสลิมอ่านว่า

1 - ﴿قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ

الْخَسِيرِينَ﴾¹¹

ความว่า “เราทั้งสอง (อาดัมและเฮวอาห์) วิงวอนว่า โอ้พระเจ้าผู้อภิบาลของเรา เราได้อุทธรณ์ต่อตัวเราแล้ว และถ้าพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยและเมตตาแก่เราแน่นอนว่าเราต้องตกอยู่ในกลุ่มของบรรดาผู้ที่หายหน้าเป็นแน่”

ธรรมชาติของมนุษย์ชอบทำร้ายตัวเอง(ด้วยการทำความผิดบาป) ถ้าเขาไม่ได้รับการอภัยโทษและความเมตตาจากอัลลอฮ์ เขาก็จะกลายเป็นผู้ที่ขาดทุน ทั้งบนโลกนี้และวันอาคีเราะฮ์ เพราะด้วยการอภัยโทษและความเมตตาจากอัลลอฮ์เท่านั้นที่จะสามารถนำพามนุษย์ออกจากความพารุณ ความหลงผิดและความขาดทุน

2 - ﴿وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ﴾¹²

ความว่า “และจงวิงวอนเถิด (โอ้ผู้ห่มมัดว่า) โอ้พระเจ้าผู้อภิบาลของฉัน โปรดประทานอภัยและเมตตาแก่ฉัน และพระองค์ทรงเป็นผู้เมตตาที่ประเสริฐยิ่ง”

อิบน์ กะษีรฺได้กล่าวอธิบายอายะฮ์ข้างต้นว่า “นี่คือคำสอนของอัลลอฮ์ที่ทรงกำชับให้เราชาวมุสลิมใช้ดุอาอ์ข้างต้นวิงวอนต่อพระองค์

การอภัยโทษ อัล-ฮือฟรุ หมายถึง การลบล้างและปกปิดบาปของมนุษย์

ความเมตตา อัล-เราะหะมะฮฺ หมายถึง (ความเมตตาของอัลลอฮ์ ซึ่งด้วยความเมตตาของพระองค์ทำให้แต่ละบุคคลดำเนินอยู่บน)ความถูกต้องและได้รับการเห็นชอบ(จากพระองค์)ในคำพูดและการกระทำ

¹¹ สูเราะฮ์ อัล-อะอฺรอฟ, อายะฮ์ 23

¹² สูเราะฮ์ อัล-มูอฺมินูน, อายะฮ์ 118

บทที่ 3 “ประชาชาติเดียวกัน” ในมิติของกฎเกณฑ์แห่งการสรรค์สร้างของอัลลอฮ์

หลังจากสิ้นสุดช่วงแรกของชีวิตมนุษยชาติ ต่อจากนั้นเรื่อยมาโดยธรรมชาติแห่งการสร้างของอัลลอฮ์ มนุษยชาติทั้งหลายจะไม่สามารถกลายเป็นประชาชาติเดียวกัน (**أُمَّةً وَاحِدَةً** - อุมมะตัน วาหิดะฮฺ) ได้อีก โปรดไตร่ตรองคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

1 - ﴿ **وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ** ﴾¹³

ความว่า “และหากอัลลอฮ์ทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาเป็นประชาชาติเดียวกัน แต่ทว่า (พระองค์ไม่ทรงประสงค์เช่นนั้น) พระองค์จะทรงนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เข้าสู่ความเมตตาของพระองค์ (ตามกฎเกณฑ์ที่พระองค์ได้กำหนดไว้ ดังนั้น เขาก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชาชาติเดียวกัน) ส่วนบรรดาผู้อธรรม (หมายถึงผู้ที่ไม่ได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์และยังคงขัดแย้งอยู่ในความหลงทางแห่งชีวิต) จะไม่มีผู้ใดสามารถให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือพวกเขาได้”

2 - ﴿ **وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي ۗ مَنْ يَشَاءُ وَلَتَسْأَلَنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ** ﴾¹⁴

ความว่า “และหากอัลลอฮ์ทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะทรงบันดาลให้พวกเขาเป็นประชาชาติเดียวกัน (ที่เป็นเอกภาพบนศาสนาของอัลลอฮ์เพียงศาสนาเดียว) แต่พระองค์จะทรงทำให้หลงทางแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์ (ดังนั้น เขาจึงกลายเป็นผู้ที่หลงทางบนความขัดแย้งที่มากมาย) และพระองค์จะทรงชี้ทางนำแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ (ดังนั้น เขาจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชาชาติเดียวกัน) และ (ในวันอาคิเราะฮฺ) พวกเขาจะถูกสอบสวนถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้อย่างแน่นอน”

3 - ﴿ **وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لَيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ ۗ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ۗ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ** ﴾¹⁵

¹³ สูเราะฮ์ อัล-ฮุรอ, อายะฮ์ 8

¹⁴ สูเราะฮ์ อัน-นะหฺลุ, อายะฮ์ 93

¹⁵ สูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์, อายะฮ์ 48

ความว่า “และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์ แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงบันดาลให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกัน (ที่เป็นเอกภาพบนศาสนาของอัลลอฮฺเพียงศาสนาเดียว) แต่ทว่า (พระองค์ไม่ทรงประสงค์เช่นนั้น) เพื่อที่พระองค์จะได้ทดสอบพวกเจ้าในการน้อมรับ (และปฏิบัติตามคำสอนของ) คัมภีร์ต่างๆ (โดยเฉพาะอัลกุรอาน) ที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจึงแข่งขันทำความดีต่างๆ เกิด (หมายถึงการภักดีต่อพระองค์ด้วยการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอัลกุรอานที่ได้ยกเลิกบทบัญญัติในคัมภีร์ต่างๆ ก่อนหน้านี้ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้กลายเป็นประชาชาติเดียวกัน) ยังอัลลอฮฺเท่านั้นคือสถานที่ที่พวกเจ้าทั้งหมดจะต้องคืนกลับ (ในวันกิยามะฮฺ) แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบ (ว่าสิ่งใดที่เป็นสิ่งჯอมปลอม) เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเจ้ากำลังขัดแย้งกัน (ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก)”

4 - ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾¹⁶

ความว่า “และหากพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่แน่นอนว่า (พระองค์จะทรงบันดาลให้) มนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ศรัทธา (ต่อพระองค์) ดังนั้นเจ้าจงอย่าเสียใจต่อการตั้งของบรรดาผู้ปฏิเสธ หากพระผู้อภิบาลของเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้พวกเขาศรัทธา) หรือเจ้า (คิดว่า) จะสามารถบังคับผู้คนให้กลายเป็นผู้ศรัทธา (ในฐานะประชาชาติเดียวกัน) ได้กระนั้นหรือ?”

บทเรียนและสารัตถะจากอายะฮฺ

ส่วนหนึ่งของบทเรียนและสารัตถะของบรรดาอายะฮฺข้างต้นคือ

1. คำว่า (أُمَّةً وَاحِدَةً) - อุมมะฮฺตัน วาหิดะฮฺ) “ประชาชาติเดียวกัน” ในที่นี้ หมายถึงประชาชาติอิสลามที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺในฐานะของกลุ่ม อะฮฺลุสสุหนนะฮฺ วะล-ญะมาอะฮฺ
2. ประชาชาติเดียวกัน หมายถึง ประชาชาติที่ทำการภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว เป็นประชาชาติของท่านนบีมุหัมมัด คือลัลลลอฮฺอะลยฺฮิวะลล์ลัม เพียงท่านเดียว เป็นผู้ที่มิกะบะฮฺเพียงแห่งเดียวที่เป็นทิศทาง (กิบลัต) ในการอิบาดะฮฺ และเป็นผู้ที่ ะลาฮฺ (มอบความเชื่อใจและภักดี) ต่อผู้นำของประชาชาติเดียวกันเพียงผู้เดียว
3. โดยแท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงมีเดชานุภาพเพียงที่จะรวบรวมมนุษยชาติทั้งหมดให้กลายเป็นประชาชาติเดียวกันที่ได้รับทางนำสู่เส้นทางที่เที่ยงตรง ทว่า ในด้านกฎเกณฑ์แห่งการสรรค์สร้างของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะทำให้มนุษยชาติบนโลกนี้เป็นเพียงประชาชาติเดียว

¹⁶ สุเราะฮฺ ญูซุส, อายะฮฺ 99

4. เจตนารมณ์ของอัลลอฮ์ข้างต้นนั้น ก็เพื่อทำการทดสอบบ่าวของพระองค์เกี่ยวกับการยอมรับของพวกเขาต่อคัมภีร์ที่พระองค์ได้ส่งไปยังพวกเขา เพื่อให้คำภีร์ดังกล่าวเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชาติเดียวกัน ดังนั้น ทุกคนจำเป็นต้องแข่งขันกันทำความดีตามคำสอนที่ถูกบันทึกไว้ในอัลกุรอาน เพื่อที่จะได้เป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาชาติเดียวกันนี้

5. อัลลอฮ์เท่านั้นที่สามารถชี้้นำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์สู่ความเมตตาของพระองค์โดยผ่านฮิदाเยฮ์ของพระองค์ พระองค์เท่านั้นที่จะนำพาแต่ละบุคคลสู่เส้นทางแห่งความเป็นเอกภาพของประชาชาติเดียวกัน นั่นคือ ประชาชาติอิสลามที่แท้จริง ซึ่งเป็นประชาชาติที่เป็นเอกภาพบนพื้นฐานแห่งชะรีอะฮ์หรือบทบัญญัติของอัลลอฮ์และสุนนะฮ์หรือแบบอย่างของท่านศาสนทูตคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

6. ไม่มีแหล่งพึ่งพิงและความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์สำหรับบรรดาผู้อธรรม และบ่อยครั้งที่ความอธรรมของพวกเขาได้สกัดกั้นพวกเขาเองจากการเป็นประชาชาติเดียวกัน

7. ในวันอาคิเราะฮ์ มนุษย์ทุกคนจะถูกสอบสวนจากอัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอธรรมของพวกเขา (หมายความว่า จุดยืนต่างๆ ของพวกเขาที่ไม่ตรงตามสัจธรรมแห่งศาสนาของอัลลอฮ์) โดยเฉพาะบรรดาผู้อธรรมที่ไม่เพียงปิดกั้นเส้นทางของตัวเองเองสู่ความเมตตาของอัลลอฮ์และความเป็นประชาชาติเดียวกันเท่านั้น แต่ทว่า เขายังได้ปิดกั้นเส้นทางของผู้อื่นมิให้ได้รับความเมตตาของอัลลอฮ์และเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาชาติเดียวกันอีกด้วย ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ ชีวิตของพวกเขาจะจมปลักอยู่กับความขัดแย้งตลอดเวลา แบ่งพรรคแบ่งพวก มีความแตกแยกและเกิดความโกลาหลวุ่นวายในชีวิต ทั้งบนโลกนี้และในวันอาคิเราะฮ์

9. อัลลอฮ์จะไม่อนุญาตให้ผู้ใดบังคับผู้อื่นให้ยอมรับในคำสอนของพระองค์เพื่อให้อยู่ในฐานะประชาชาติเดียวกัน แต่ที่พระองค์อนุญาตก็คือการเรียกร้องและเชิญชวนพวกเขาสู่ทางนำที่เที่ยงตรงด้วยวิหยบัญญัติ และการยกอุทาหรณ์บทเรียนที่ดี หรือด้วยการสานเสวนาอย่างสุภาพ เพราะเส้นทางของอัลลอฮ์เป็นเส้นทางที่ชัดเจน เที่ยงตรงและสอดคล้องกับธรรมชาติแห่งการสั่งวางของมนุษย์ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อเส้นทางของพระองค์ เป็นเส้นทางที่ผู้มีสติปัญญาที่สมบูรณ์สามารถรับได้ด้วยความประสงค์ของพระองค์ โดยไม่จำเป็นต้องมีการบังคับขู่เข็ญแต่อย่างใด เพราะการขู่เข็ญบังคับเป็นการกระทำที่น่าละอายและไม่เป็นที่ยอมรับของสติปัญญาที่สมบูรณ์ และเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับคำสอนที่เปี่ยมด้วยความสมบูรณ์ของอัลลอฮ์ อัลลอฮุอะอูดัม

10. ธรรมชาติแห่งการสร้างของอัลลอฮ์ในด้านปัญหาความขัดแย้งและความแตกแยกของประชาชาติท่านศาสนทูตมุหัมมัด คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ย่อมต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์จึงตอบปฏิเสธคำวิงวอนของท่านศาสนทูต เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ดังที่ท่านศาสนทูตคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้แจ้งไว้ในหะดีษบทหนึ่งว่า

«... وَسَأَلْتُهُ أَنْ لَا يَجْعَلَ بَيْنَهُمْ بَيْنَهُمْ فَمَنْعَنِهَا»¹⁷

¹⁷ หะดีษเศาะฮี้หฺ มุสลิม, หมายเลข 2890

ความว่า “...และฉันได้วิงวอนต่ออัลลอฮ์เพื่อไม่ให้พระองค์บันดาลให้ประชาชาติ
ของฉันเกิดความขัดแย้งกัน แต่พระองค์ตอบปฏิเสธ (ไม่รับ) คำวิงวอนของฉัน
ดังกล่าว”

บทที่ 4 การเป็น “ประชาชาติเดียวกัน”
ที่ปรากฏตามบทบัญญัติของนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ถึงแม้ว่ามนุษยชาติในยุคหลังจากนบีอาดัมไม่สามารถเป็นประชาชาติเดียวกันได้ตามธรรมชาติหรือกฎเกณฑ์แห่งการสร้างของอัลลอฮ์ แต่บนพื้นฐานของการเชิญชวนและบทบัญญัติชะรีอะฮ์ของอัลลอฮ์พวกเขาก็ถูกเรียกร้องให้พยายามเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาชาติเดียวกัน ด้วยการรับอิสลามเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขา ดังนั้น หมายความว่าประชาชาติอิสลามทุกคนที่ตอบรับการเชิญชวนของอิสลามและตั้งมั่นอยู่บนชะรีอะฮ์ของอัลลอฮ์จึงเป็นประชาชาติเดียวกัน ที่รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่อิบาอะฮ์อย่างแท้จริงด้วยความยำเกรงต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

โปรดสดับฟังคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

1 - ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوا

أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾﴾¹⁸

ความว่า “แท้จริง ศาสนา(อิสลาม)นี้คือศาสนาของพวกเขา(โองการบรรดาศาสนาทั้งหลาย) ซึ่งเป็นศาสนาเดียวกัน (นั่นคือศาสนาที่เชิญชวนทุกคนสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ แต่เพียงพระองค์เดียว และไม่มี การตั้งภาคีใดๆ เสมอพระองค์) และข้านี้แหละคือ พระผู้อภิบาลของพวกเขา (แต่เพียงผู้เดียว) ดังนั้น พวกเขาจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด (แต่มนุษยส่วนใหญ่ยังคงขัดแย้ง) และเกิดความแตกแยกในเรื่องศาสนาของพวกเขา (พึงทราบเถิดว่า) พวกเขาทั้งหมดล้วนต้องกลับคืนสู่เรา (เพื่อรับการตอบแทน ในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้)”

2 - ﴿وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٩٤﴾ فَتَقَطَّعُوا

أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٩٥﴾﴾¹⁹

ความว่า “และแท้จริง ศาสนานี้(หมายถึงศาสนาอิสลามที่เชิญชวนโดยบรรดาศาสนาทุกตัวของอัลลอฮ์) เป็นศาสนาของพวกเขาทั้งหลาย ซึ่งเป็นศาสนาเดียวกัน และ ข้าคือพระผู้อภิบาลของพวกเขา ฉะนั้นพวกเขาจงยำเกรงต่อข้า ต่อมา(บรรดา ผู้ติดตามและนับถือศาสนาทุกเหล่านั้น) ได้เกิดความแตกแยกในเรื่องศาสนาของพวกเขาออกเป็นกลุ่มต่างๆ แต่ละกลุ่มต่างภาคภูมิใจกับสิ่งที่ตนเองยึดถือ”

¹⁸ สูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์, อายะฮ์ 92-93

¹⁹ สูเราะฮ์ อัล-มูอฺมีนูน, อายะฮ์ 52-53

ทั้งนี้ ยังมีหลักฐานอื่นนอกจากอัลกุรอานที่บ่งชี้ถึงประเด็นนี้ คือสนธิสัญญาที่ได้ทำขึ้นระหว่างชาวมุสลิมในสมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กับชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่เมืองมะดีนะฮ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามของ “เศาะฮึฟะฮ์ อัล-มะดีนะฮ์” (ธรรมนูญแห่งมะดีนะฮ์)

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، هَذَا كِتَابٌ مِنْ مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُؤْمِنِينَ مِنْ قُرَيْشٍ وَيَثْرِبَ وَمَنْ تَبِعَهُمْ فَلَحِقَ بِهِمْ وَجَاهَدَ مَعَهُمْ؛ أَنَّهُمْ أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ مِنْ دُونِ النَّاسِ... وَإِنَّ يَهُودَ بَنِي عَوْفٍ أُمَّةٌ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ، لِلْيَهُودِ دِينُهُمْ وَلِلْمُسْلِمِينَ دِينُهُمْ... وَأَنَّ بَيْنَهُمُ التَّصَرُّعَ عَلَى مَنْ حَارَبَ أَهْلَ هَذِهِ الصَّحِيفَةِ، وَأَنَّ بَيْنَهُمُ التَّصَحُّحَ وَالتَّصِيحَةَ وَالْبِرَّ دُونَ الْإِثْمِ...»²⁰

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณา ผู้ทรงปรานียิ่ง นี่คือนหนังสือ (สนธิสัญญา) จากมุหัมมัด นบีผู้ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ (ที่ทำขึ้น) ระหว่างชาวมุสลิมและมุอ์มินจากเผ่ากุเรช กับชาวยัษริบ (มะดีนะฮ์) และผู้ติดตาม และร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกเขา แท้จริง พวกเขาทั้งหมดเป็นประชาชาติเดียวกัน ... และแท้จริงชาวยิวตระกูลเอาฟุก็เป็นประชาชาติหนึ่งร่วมกับบรรดาผู้ศรัทธา สำหรับชาวยิวก็ยึดมั่นกับศาสนาของพวกเขา และสำหรับชาวมุสลิมก็ยึดมั่นกับศาสนาของพวกเขา ... และระหว่างทั้งสองมีข้อตกลงว่าจะร่วมกันโจมตีบรรดาผู้ที่บุกรุกสมาชิกที่มีอยู่ในสัญญานี้ และในระหว่างพวกเขาต้องมีความบริสุทธิ์ใจกัน มีคุณธรรมด้านการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้การตักเตือน และการคุณประโยชน์ในสิ่งที่ดีงามและไม่ผิดบาป...”

บทเรียนและสาระสำคัญของอายะฮ์

ส่วนหนึ่งของบทเรียนที่ได้รับจากบรรดาอายะฮ์ข้างต้น คือ

1. แก่นแท้ของ “ประชาชาติเดียวกัน” คือการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระผู้อภิบาลเพียงผู้เดียว «فَاعْبُدُونِ» ด้วยความยำเกรงยิ่ง «فَاتَّقُونِ»
2. การเคารพภักดี (อิบาดะฮ์) และความยำเกรง (ตักวา) ที่แท้จริง เป็นสองพื้นฐานหลักสู่ความใกล้ชิดกัน ความปรองดองและเป็นสิ่งที่จะสรรค์สร้างประชาชาติเดียวกัน «أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ» ให้เกิดขึ้น
3. มุสลิมทุกคนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มมุฮาญีรีน หรืออันศอรุ ตลอดจนบรรดาผู้ที่ตามพวกเขา และร่วมต่อสู้กับพวกเขาจากกลุ่มผู้ที่มาหลังจากพวกเขา ทั้งที่เป็นมุอ์มินหรือมุสลิม ล้วนเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” «أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ» ยุคแรกที่ถือกำเนิดขึ้นในสมัยของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

²⁰ อัล-ฮิรอะฮ์ อัน-นะบะวียะฮ์ ของอิบนุกะษีร เล่ม 2 หน้า 320

วะสลัลัม และตั้งที่ว่านี้เองคือหลักการดำเนินชีวิตของประชาชาติมุหัมมัดทุกยุคสมัยในฐานะที่เป็นอะฮ์ลุลสุหนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์

4. นอกเหนือจากกลุ่ม “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) หรือกลุ่มที่ทำการรักดีต่ออัลลอฮ์ พวกเขาทั้งหลายคือกลุ่มต่างๆ ที่มักจะลำพองตนและภาคภูมิใจกับสิ่งต่างๆ ที่กลุ่มของตนครอบครองอยู่บนโลกนี้ แต่ทั้งหมดนั้นล้วนต้องกลับคืนสู่อัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว เพื่อพระองค์จะได้ทำการสอบสวนพิพากษาและให้การตอบแทนในสิ่งเหมาะสมที่สุดกับการกระทำของพวกเขาบนโลก

5. ประชาชาติที่มีได้รวมอยู่ในกลุ่ม “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) เช่น ชาวยิว หรืออื่นๆ トラบใดที่พวกเขาไม่เป็นศัตรูกับกลุ่มประชาชาติเดียวกันที่ว่านี้ ในมุมมองของอิสลามถือว่าพวกเขาเป็นอีกประชาชาติหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับชาวมุสลิม เพื่อทำความรู้จักกัน มีความเข้าใจตรงกัน และมีความร่วมมือกันเพื่อก่อให้เกิดสันติภาพในชีวิตของมนุษยชาติทั้งหลาย ทั้งบนโลกนี้ และวันอาคิเราะฮ์

6. สนธิสัญญามะดีนะฮ์เป็นแบบอย่างความเป็นนบีของท่านนบีมุหัมมัด คือลัลลอฮ์อะลัยฮิ วะสลัลัม ที่ส่งเสริมให้ประชาชาติอิสลามทำสนธิสัญญาความร่วมมือ และการปกป้องซึ่งกันและกัน ด้วยเป้าหมายที่สูงส่งและสร้างความปลอดภัยกันระหว่างกลุ่ม “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) จากชาวมุสลิมฝ่ายหนึ่ง กับประชาชาติอื่นๆ ที่นับถือศาสนาต่างๆ ที่หลากหลายอีกฝ่ายหนึ่ง

บทที่ 5 “ประชาชาติเดียวกัน” คือประชาชาติที่เที่ยงธรรมในฐานะประชาชาติที่ดีเลิศ

ประชาชาติที่ดีเลิศ «خَيْرُ أُمَّةٍ» ตามนัยที่แท้จริงก็คือประชาชาติที่เที่ยงธรรม «أُمَّةٌ وَسَطًا»

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ
الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾²¹

ความว่า “และในทำนองเดียวกัน เราได้กำหนดให้พวกเจ้า(ประชาชาติอิสลาม)เป็นประชาชาติที่เที่ยงธรรมและถูกคัดเลือก เพื่อให้พวกเจ้าเป็นสักขีพยานต่อ(การกระทำของ)มนุษย์ทั้งหลาย และเพื่อให้ศาสนทูต(มุหัมมัด)เป็นสักขีพยานต่อ(การกระทำของ)พวกเจ้า”

บนพื้นฐานแห่งการคัดสรรของอัลลอฮ์ดังกล่าวพวกเขาจึงกลายเป็นประชาชาติที่ดีเลิศ อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾²²

ความว่า “พวกเจ้า (โอ้ ประชาชาติมุหัมมัด ผู้เป็นประชาชาติเดียวกัน) เป็นประชาชาติที่ดีเลิศซึ่งถูกบังเกิดขึ้นเพื่อ(ผลประโยชน์ของ)มนุษยชาติ (หน้าที่คือ) พวกเจ้าต้องสั่งใช้(ผู้คน)ให้ปฏิบัติความดี และห้ามปราม(พวกเขา)มิให้ปฏิบัติความชั่ว และพวกเจ้าต้องศรัทธาต่ออัลลอฮ์”

ส่วนหน้าที่ของประชาชาติเดียวกันคือ นำมนุษยชาติออกจากความมืดมนแห่งญะฮันนัมสู่แสงสว่างแห่งอิสลาม อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾²³

ความว่า “อะลีฟ ลาม รอฮ์ (นี่คือ) คัมภีร์ที่เราได้ประทานแก่เจ้า (โอ้ มุหัมมัด) เพื่อให้เจ้านำมนุษยชาติออกจากความมืดมนแห่งญะฮันนัมสู่แสงสว่างแห่งอิสลาม ด้วยความประสงค์ของพระผู้อภิบาลของพวกเขา มุ่งสู่แนวทางของพระผู้อภิบาลที่ทรงเดชานุภาพและได้รับการสรรเสริญยิ่ง”

²¹ สูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์, อายะฮ์ 143

²² สูเราะฮ์ อาล อิมรอน, อายะฮ์ 110

²³ สูเราะฮ์ อิบรอฮีม, อายะฮ์ 1

เนื้อแท้ของประชาชาติเดียวกัน

บนพื้นฐานแห่งการเลือกสรรของอัลลอฮ์ให้ประชาชาติอิสลามเป็นประชาชาติที่เที่ยงธรรม และเป็นกลาง «أُمَّةٌ وَسَطًا» ซึ่งมีคุณภาพอันสูงส่งและยืนหยัดบนแนวทางที่เที่ยงแท้ บนพื้นฐานดังกล่าวนี้เอง พวกเขาจึงเป็นประชาชาติที่ดีเลิศและได้รับอะมานะฮ์(หน้าที่)ในการนำมนุษยชาติออกจากความมืดมนแห่งวิถีชีวิตญะฮิลียะฮ์สู่แสงสว่างแห่งวิถีชีวิตอิสลาม ผดุงคุณธรรม และรักษาผลประโยชน์ของประชาชาติ «أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ» พร้อมกับเป็นสักขีพยานและดูแลสถานะของมนุษยชาติทั้งหลาย «لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ» ภายใต้การดูแลและเป็นสักขีพยานอีกชั้นหนึ่งโดยท่านศาสนทูต คือลลิลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام «وَيَكُونَنَّ الرِّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا» ไม่ว่าจะเป็บนบนโลกนี้หรือในวันอาคิเราะฮ์

บทที่ 6 ความขัดแย้งที่ถูกตำหนิ และสภาพความเป็นจริงของความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” ในยุคหลัง

อิสลามได้กำชับให้ประชาชาติมุสลิมให้เป็นประชาชาติเดียวกัน และห้ามไม่ให้แตกแยกกัน โดยทั่วไปแล้ว ความแตกแยกจะเกิดขึ้นจากผลพวงของความเห็นที่ไม่ตรงกัน แต่ไม่ได้หมายความว่า ทุกๆ ความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันจะก่อให้เกิดความแตกแยก เพราะในอดีตได้ปรากฏความเห็นที่แตกต่างกันมากมายระหว่างบรรดาเศาะหาบะฮ์ เราะฎีอ์ลลอฮุอันฮุม แต่การณดังกล่าวก็มิได้เป็นชนวนสู่ความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกที่ถูกตำหนิแต่ประการใด ดังนั้น ความแตกต่างด้านความคิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากสาเหตุของความแตกแยกและไม่ได้ก่อให้เกิดความแตกแยกจึงเป็น *สุนนะตุลลอฮ์* หรือธรรมชาติแห่งการสร้างของอัลลอฮ์ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา และไม่ได้เป็นสิ่งที่ถูกตำหนิทั้งหมดเสียทีเดียว ถึงแม้ว่าสิ่งดังกล่าวจะไม่ได้เป็นที่นิยมชมชอบของอิสลามก็ตาม

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾²⁴

ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่าเป็นเช่นบรรดา (ชาวยิวและคริสต์) ที่ได้แตกแยกและขัดแย้งกัน (ในเรื่องศาสนาของพวกเขา) หลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้ง (จากอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์) ได้ปรากฏแก่พวกเขา และพวกเขาเหล่านั้นจะได้รับการทรมานอันมหันต์”

นี่คือธาตุแท้ของชาวยิวและคริสต์ที่มักจะขัดแย้งและแตกแยกออกเป็นกลุ่มต่างๆ ในขณะที่คัมภีร์ของพวกเขา มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น (เป็นคำอธิบายของ อัล-วาหิดีย)

ความหมายโดยภาพที่เห็นชัดจากอายะฮ์นี้คือ การที่อัลลอฮ์ได้เริ่มด้วยคำว่า “แตกแยก” (﴿تَفَرَّقُوا﴾) ซึ่งเป็นต้นเหตุของ “ความขัดแย้ง” (﴿وَاخْتَلَفُوا﴾) ในเรื่องศาสนา เพราะความแตกแยกมักจะเป็นบ่อเกิดแห่งความเคียดแค้นที่นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่แบ่งเป็นพรรคเป็นพวก แม้ว่าประเด็นดังกล่าวไม่น่าจะเป็นประเด็นที่ต้องขัดแย้งถ้ามองกันในด้านวิชาการ กระนั้น ความแตกแยกดังที่ว่านี้ก็ปรากฏให้เห็นบ่อยในหมู่คนที่ถือว่าเป็นชนผู้มีความรู้และได้เห็นคำอธิบายต่างๆ อย่างชัดแจ้งแล้ว แต่เนื่องจากหัวใจได้แตกและเสียหายไปแล้วจึงทำให้กมลสันดานหรือ *ฟิฏเราะฮ์* อันบริสุทธิ์ของเขาเสียหายตามไปด้วย จนกระทั่งไม่สามารถที่จะยอมรับความสัจจริงและยังคงยืนกรานที่จะขัดแย้งกันเช่นเดิม *สุบหานัลลอฮ์ !!*

²⁴ สูเราะฮ์ อาล อิมรอน, อายะฮ์ 105

2 - ﴿أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ﴾²⁵

ความว่า “พวกเจ้าจงธำรงศาสนา (อิสลาม) ไว้ให้มั่น และจงอย่าได้แตกแยกกันในเรื่องศาสนา”

กล่าวได้ว่า คำสั่งของอัลลอฮ์ที่มีต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์ ตลอดจนชนประชาชาติอิสลามทุกคน คือการยึดมั่นเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันในการธำรงศาสนา ﴿أَقِيمُوا الدِّينَ﴾ เพราะมันเป็นหน้าที่หลักของบรรดาศาสนทูตและบรรดาผู้ตอบรับคำเชิญชวนของพวกเขาในทุกเวลาและทุกสถานที่ และปัญหาหรืออุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ในการอิกอมะตุตเตอิน (ธำรงศาสนา) คือความแตกแยกที่ต้องห้าม ﴿وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ﴾

3 - ﴿وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾²⁶

ความว่า “และ (ประชาชาติของบรรดาศาสนทูต) พวกเขามิได้แตกแยกกัน (ในด้านการดำเนินชีวิตตามคำสอนของศาสนา) เว้นแต่หลังจากคำสอนต่างๆ ที่ชี้แจงถึงข้อเท็จจริงได้ถึงพวกเขาแล้ว ทั้งนี้เพราะความริษยาในหมู่พวกเขาตนเอง”

ความอิจฉาริษยาที่เกิดขึ้นไม่ว่าในหมู่ผู้นำหรือผู้ตาม บัณฑิตบุคคลหรือกลุ่มพวก คือปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดความแตกแยกที่ถูกตำหนิ ﴿بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ ทั้งๆ ที่มีคำชี้แจงหรือคำสอนที่ชัดเจนจากท่านศาสนทูต คืออัลลิลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม ด้วยอัลกุรอานหรือหะดีษต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว สุบหานัลลอฮุ!

และการอิจฉาริษยานั้นมีความเกี่ยวพันอย่างแน่นแฟ้นกับผลประโยชน์ทางโลกที่มีชอบและนำตำหนิ ซึ่งมักจะทำให้คนต้องหน้ามืดตามัวแม้กระทั่งคนที่ถูกเรียกขานว่าเป็นอูละมาอ์หรือผู้รู้แล้วก็ตาม สุบหานัลลอฮุ!!

ส่วนความแตกต่างที่ไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนความอิจฉาริษยาและผลประโยชน์ใดๆ ทางโลกย่อมมีทางออกเสมอเมื่อได้รับการชี้แจงจากคำอธิบายของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ผ่านการนำเสนอของบรรดา อูละมาอ์ (ผู้รู้) และ หุกะมาอ์ (ผู้มีวิทญ์ปัญญา) ที่บริสุทธิ์ใจ

ท่านนบี คืออัลลิลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม ได้กล่าววว่า

²⁵ สุเราะฮ์ อีซ-ซูรอ, อายะฮ์ 13

²⁶ สุเราะฮ์ อีซ-ซูรอ, อายะฮ์ 14

4 - «... وَسَتَفْتَرِقُ هَذِهِ الْأُمَّةَ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً» قِيلَ: مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «هِيَ الْجَمَاعَةُ»²⁷. وفي بعض الرواية: «مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ الْيَوْمَ وَأَصْحَابِي»²⁸.

ความว่า “ประชาชาตินี้ (ของท่านนบีมุหัมมัด คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จะแตกออกเป็นเจ็ดสิบสามพวก ทุกกลุ่มต้องเข้านรกเว้นแต่พวกเดียว” มีผู้ถามว่า ใครเล่า ใจ๋ ท่านศาสนทูต ? ท่านตอบว่า “คือ อัล-ญะมาอะฮ์” ในรายงานอื่นระบุว่า “คือคนที่อยู่บนแนวทางเดียวกันกับที่ฉันเดินในวันนี้ และแนวทางเคาะหะบะฮ์ของฉัน”

มีสองทัศนะจากอุละมาอ์ที่ได้ให้ความหมายคำว่า “ประชาชาตินี้” ตามที่ระบุในหะดีษ ว่าใครคือประชาชาติทั้งเจ็ดสิบสองพวกที่นอกเหนือไปจากกลุ่มเดียวที่รอดพ้นนั้น? ดังต่อไปนี้

หนึ่ง อุมมะฮ์ อัล-อิญาบะฮ์ กล่าวคือ คำว่า “ประชาชาตินี้” ในหะดีษดังกล่าวหมายถึงบรรดาคนที่ได้ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามแล้วเท่านั้น นั่นก็คือว่า ทั้งเจ็ดสิบสามพวกที่ถูกระบุในหะดีษนั้นคือผู้ที่รับอิสลามแล้วทั้งสิ้น และกลุ่มที่รอดพ้น *ฟิรเกาะฮ์ นาญียะฮ์* แคกลุ่มเดียวนั้นก็คือกลุ่มที่ยึดมั่นในสุนนะฮ์ของท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และแนวทางบรรดาเคาะหะบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ดังนั้น จึงอาจให้ความหมายได้ว่า กลุ่มอื่นๆ นอกเหนือไปจากนั้นก็เป็นมุสลิมทั้งหมด ไม่ใช่กาฟิร ถึงแม้ว่าพวกเขาต้องเข้านรกก่อนแล้วจึงสามารถจะเข้าสวรรค์ได้ เนื่องมาจากการเดินบนเส้นทางที่ขัดแย้งกับสุนนะฮ์ของท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และแนวทางของเหล่าเคาะลีฟะฮ์ รวมถึงเคาะหะบะฮ์ทั้งหลายด้วย เพราะมีรายงานในบางหะดีษที่ได้บอกว่า ผู้ที่กล่าวชะฮาดะฮ์ปฏิญาณตนว่าเป็นมุสลิมทุกคนจะได้ออกจากนรกและได้เข้าสวรรค์หลังจากนั้นในที่สุด²⁹

บนพื้นฐานของทัศนะนี้ อุละมาอ์จึงยืนยันชัดว่า ใครก็ตามที่กล่าวหาพี่น้องมุสลิมในกลุ่มอื่นๆ นอกเหนือไปจากกลุ่ม *ฟิรเกาะฮ์ นาญียะฮ์* ทั้งเจ็ดสิบสองพวกว่าเป็นกาฟิร แสดงว่าเขาได้เห็นขัดแย้ง

²⁷ บันทึกโดยอะหมัด เล่ม 4 หน้า 102: หะสัน เศาะฮีหฺ

²⁸ บันทึกโดย อัล-ติรมิซียฺ หมายเลข 2643, อะหมัด เล่ม 2 หน้า 332, เล่ม 3 หน้า 120,145: ฎาอะอีฟ

²⁹ ท่านอบู สะอีด อัล-คุดรีเย์ เล่าจากท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ท่านกล่าวว่า

«يَدْخُلُ أَهْلَ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ، وَأَهْلَ النَّارِ النَّارَ، ثُمَّ يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى أَخْرَجُوا مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ. فَيُخْرَجُونَ مِنْهَا قَدِ اسْوَدُّوا فَيُلْقَوْنَ فِي نَهْرِ الْحَيَاةِ فَيَنْبُتُونَ كَمَا تَنْبُتُ الْحَبَّةُ فِي جَانِبِ السَّبِيلِ...».

ความว่า “ชาวสวรรค์จะเข้าสวรรค์และชาวนรกก็จะเข้านรก หลังจากนั้นอัลลอฮ์จะตรัส (แก่มลาอิกะฮ์) ว่า จงนำบรรดาผู้ที่มิศรัทธาในหัวใจแม้จะหนักเท่าผงธุลี (ออกจากไฟนรก) ดังนั้นชาวนรก (ที่มีคุณลักษณะดังกล่าว) ก็จะถูกนำออกจากไฟนรกในสภาพที่ดำ (เหมือนตอตะโก เนื่องจากถูกเผาไหม้ด้วยไฟนรก) แล้วพวกเขาก็ถูกโยนลงในลำธารชีวิต ดังนั้นพวกเขาจึงกลับงอกเงย (มีชีวิตชีวา) ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ดังเมล็ดพืชที่งอกเงยขึ้นตามริมน้ำ...” (หะดีษบันทึกโดยอัล-บุคอรีเย์ หมายเลข 22)

กับคำสอนของอัลกุรอาน สุนนะฮฺ และอิจญ์มาอฺของเหล่าเศาะหาบะฮฺและตาบิอิน³⁰ เพราะพวกเขาเหล่านั้นก็คือมุสลิม ต้องไม่ถือว่าพวกเขาเป็นกาฟิรตราบใดที่ไม่มีเครื่องหมายแก่กุฟรฺปรากฏชัดเจน วัลลอฮุ อะอฺลัม

ทั้งเจ็ดสิบสามพวกในอิสลามดังที่ได้กล่าวไว้ ล้วนเป็นประชาชาติของท่านนบี มุหัมมัด คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม ซึ่งต้องพยายามหาวิธีเพื่อให้เกิดการรวมตัวเป็นประชาชาติเดียวกันตามที่สามารถจะทำได้ นั่นก็คือด้วยการยึดมั่นในแนวทางของท่านศาสนทูต คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม ในทุกๆ ด้านของการดำเนินชีวิต และการห่างไกลจากชริกหรือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺทุกรูปแบบ เพราะบาปของการตั้งภาคีนั้นจะไม่ถูกอภัยเพื่อให้เข้าสวรรค์ได้ และสวรรค์เป็นที่ที่ไม่คู่ควรสำหรับคนที่มีบาปติดตัว วัลลอฮุอะอฺลัม

สอง อุมมะฮฺ อัค-ตะอฺวะฮฺ หมายถึง ทศนะที่สองนี้มองว่าเจ็ดสิบสองพวกที่ถูกระบุในหะดีษดังกล่าวไปแล้วนั้นคือบรรดาผู้ที่ยังไม่ได้รับอิสลาม จึงหมายความว่า มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ก็ล้วนเป็นประชาชาติของท่านนบีมุหัมมัด คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม และมุสลิมทุกคนไม่ว่าจะนับถือมัซฮับหรือแนวทางใดที่ได้กล่าวปฏิญาณตนเป็นมุสลิมก็ล้วนรวมอยู่ในกลุ่มเดียวกันคือกลุ่ม “ฟิรเกาะฮฺ นาญียะฮฺ” ที่รอดพ้น และจะได้เข้าสวรรค์ทั้งสิ้น ส่วนที่เหลืออีกเจ็ดสิบสองพวกนั้นก็คือผู้ที่ยังไม่ได้รับอิสลาม ยังไม่ได้กล่าวปฏิญาณตนเป็นมุสลิม ยังไม่ได้ละหมาดและปฏิบัติภารกิจอื่นๆ ใดๆ ก็ตามพวกเขาก็ถือว่าเป็นประชาชาติของท่านนบีมุหัมมัด คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม เช่นเดียวกัน แต่พวกเขาอยู่ในระดับ “อุมมะฮฺ อัค-ตะอฺวะฮฺ” หมายถึง ผู้คนที่มุสลิมมีหน้าที่ต้องเชิญชวนพวกเขาให้มาเดินบนเส้นทางของอิสลาม³¹

เพราะประชาชาติของท่านนบี มุหัมมัด คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม ที่รับอิสลาม หรือ อุมมะฮฺ อัค-อิญาบะฮฺ โดยภาพรวมแล้วคือประชาชาติที่ได้รับความเมตตาจากอัลลอฮฺ เช่นที่ท่านนบี คือลัทธิลอบสูอะลัยฮิวะสลัลัม ได้กล่าวว่า

«أُمَّتِي هَذِهِ أُمَّةٌ مَّرْحُومَةٌ، لَيْسَ عَلَيْهَا عَذَابٌ فِي الْآخِرَةِ، عَذَابُهَا فِي الدُّنْيَا
الْفِتْنُ وَالزَّلَازِلُ وَالْقَتْلُ»³²

ความว่า “ความว่า “ประชาชาติของฉัน(หมายถึงผู้ศรัทธา)เป็นประชาชาติที่ได้รับพระเมตตา (จากอัลลอฮฺ) พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษในวันอาคิเราะฮฺ โทษของพวกเขาจะเกิดขึ้นก่อนในโลกนี้ กล่าวคือ การที่พวกเขาโดนบททดสอบ แผ่นดินไหว และการคร่าชีวิต”

³⁰ มินฮัจญ์ อัล-สุนนะฮฺ ของอิบนุ ตัยมียะฮฺ เล่ม 5 หน้า 248-250

³¹ ดู หะดีษ อิฟติรอค อัล-อุมมะฮฺ อิลลา นัยยิฟีน วะสลัอิน ฟิรเกาะฮฺ ของ อัศ-ศ็อนอานีย์

³² บันทีกฺโดยอบู ดาวูด หมายเลข 4278, อะหมัด เล่ม 4 หน้า 410, 418, อัล-หากิม เล่ม 4 หน้า 491 อัล-หากิมกล่าว ว่า เศาะฮิหฺ และอัช-ชะอะบียะฮฺมัรวับ, อัล-หากิม อิบนุ หะญูรฺได้กล่าวในหนังสือบัจล อัล-มาอูน หน้า 219 ว่า บันทีกฺ โดยอบู ดาวูด ด้วยสายสืบที่หะสัน

นอกจากนี้ให้เราได้พิจารณาความหมายของหะดีษอีกบทหนึ่งจากหุศัยฟะฮฺ บิน อัล-ยะมาน
ที่ท่านได้ออกว่า

كَانَ النَّاسُ يَسْأَلُونَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الْخَيْرِ، وَكُنْتُ أَسْأَلُهُ عَنِ
الشَّرِّ مَخَافَةَ أَنْ يُدْرِكَنِي، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا كُنَّا فِي جَاهِلِيَّةٍ وَشَرٍّ، فَجَاءَنَا
اللَّهُ بِهَذَا الْخَيْرِ، فَهَلْ بَعْدَ هَذَا الْخَيْرِ مِنْ شَرٍّ؟ قَالَ: «نَعَمْ». قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
هَلْ بَعْدَ هَذَا الشَّرِّ مِنْ خَيْرٍ؟ قَالَ: «نَعَمْ، وَفِيهِ دَخْنٌ». قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا
دَخْنُهُ؟ قَالَ: «قَوْمٌ يَهْدُونَ بِغَيْرِ هُدًى، وَيَسْتَنُونَ بِغَيْرِ سُنَّةٍ، نَعْرِفُ مِنْهُمْ
وَتُنَكِّرُ». قُلْتُ: هَلْ بَعْدَ هَذَا الْخَيْرِ مِنْ شَرٍّ؟ قَالَ: «نَعَمْ، دُعَاةٌ عَلَى أَبْوَابِ جَهَنَّمَ،
مَنْ أَجَابَهُمْ إِلَيْهَا قَدْ فُؤُوهُ فِيهَا». قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، صِفْهُمْ لَنَا. قَالَ: «هُمْ مِنْ
جِلْدَتِنَا وَيَتَكَلَّمُونَ بِالْسِنَتِنَا». قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَمَا تَأْمُرُنِي إِنْ أَدْرَكَنِي
ذَلِكَ؟ قَالَ: «تَلْزِمُ جَمَاعَةَ الْمُسْلِمِينَ وَإِمَامَهُمْ». قُلْتُ: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ جَمَاعَةٌ
وَلَا إِمَامٌ؟ قَالَ: «فَاعْتَزِلْ تِلْكَ الْفِرْقَ كُلَّهَا، وَلَوْ أَنْ تَعَضَّ بِأَصْلِ شَجَرَةٍ، حَتَّى
يُدْرِكَكَ الْمَوْتُ وَأَنْتَ عَلَى ذَلِكَ»³³

ความว่า คนอื่น ๆ ได้ถามท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เกี่ยวกับสิ่งที่
ดี แต่ฉันได้ถามท่านเกี่ยวกับสิ่งที่ชั่วร้ายเพราะกลัวว่าฉันจะประสบกับตัวฉัน ฉันได้
ถามท่านว่า โอ้ ท่าน ศาสนทูต แท้จริงแล้ว แต่ก่อนนั้น (ก่อนที่จะมีการแต่งตั้ง
ท่านนบี) พวกเราเคยอยู่ในยุคสมัยญาฮิลียะฮฺและความชั่วร้าย แล้วอัลลอฮฺก็นำ
ความดีงามเหล่านี้มาให้เรา หลังจากยุคแห่งความดีงามของอิสลามนี้ยังจะมีความ
ชั่วร้ายอีกหรือไม่? ท่านศาสนทูตตอบว่า “ใช่” ฉันถามต่อไปว่า แล้วหลังจากความ
ชั่วร้ายนั้นจะมีความดีงามอีกครั้งไหม? ท่านตอบว่า “ใช่ แต่ที่ว่ามันปนกันกับรอย
ต่างขมุขมัว(ตะคือน)” ฉันถามท่านว่า อะไรคือความขมุขมัวที่ว่านั้น? ท่านตอบ
ว่า “คือกลุ่มคนที่เดินด้วยเส้นทางอื่นที่ไม่ใช่เส้นทางของฉัน และใช้แนวทางอื่นที่
ไม่ใช่แนวทางของฉัน เจ้าจะยอมรับพฤติกรรมบางส่วนพวกเขา และจะปฏิเสธ
พฤติกรรมของพวกเขาอีกบางส่วน” ฉันถามท่านต่อไปว่า แล้วหลังจากความดีงาม
(ที่ขมุขมัว) ดังกล่าวยังจะมีความชั่วร้ายอีกหรือไม่? ท่านตอบว่า “ใช่ มีผู้ประกาศ
เชิญชวนที่ยืนอยู่ ณ ประตูนรก ใครที่ตอบรับพวกเขาก็จะถูกพวกเขาโยนลงสู่นรก”
ฉันกล่าวแก่ท่านว่า โอ้ ศาสนทูตลุลลอฮฺ ได้โปรดอธิบายคุณลักษณะของพวกเขาแก่
ฉันเถิด ท่านตอบว่า “พวกเขาเป็นลูกหลานของเรา และพูดภาษาของเรา” ฉันถาม
ท่านต่อไปอีกว่า โอ้ ท่านศาสนทูต ท่านจะสั่งเสียอะไรแก่ฉัน ถ้าสมมติว่าสิ่งนั้นได้

³³ หะดีษ มุตตะฟั๊กอะลัยฮฺ: อัล-บุคอรี๊ยะ หมายเลข 3606, มุสลิม หมายเลข 3434

เกิดขึ้นมาก่อนที่ฉันจะตาย? ท่านตอบว่า “เจ้าจงยึดมั่นอยู่กับกลุ่มญะมาอะฮฺของประชาชาติอิสลามและผู้นำของพวกเขา” ฉันถามท่านว่า ถ้าไม่มีญะมาอะฮฺและไม่มีผู้นำเล่า? ท่านตอบว่า “เจ้าจงปลีกตัวออกห่างจากกลุ่มต่างๆ เหล่านั้นทั้งหมด แม้ว่าเจ้าจำเป็นจะต้องกัดกินรากไม้ก็ตาม กระทั่งความตายได้มาเยือน เจ้าก็ให้เจ้าจงยึดมั่นอยู่เช่นนั้นอย่าได้เปลี่ยนแปลง”

ความหมายของคำว่า “ตะค็อน” หรือความขมุกขมัวดังกล่าว หมายถึงหัวใจที่เสียหายมีรอยต่างกับอิสลาม หรือหัวใจที่เคียดแค้น เป็นสิ่งที่สื่อว่า “ความดีงาม” ที่มาหลังจาก “ความชั่วร้าย” นั้นไม่ใช่ความดีงามของอิสลามที่บริสุทธิ์อีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่ถูกคละเคล้าด้วยความสกปรกไปเสียแล้ว³⁴ มันไม่เหมือนความดีงามของอิสลามในยุคสมัยของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านบิ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ถูกถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของ “ตะค็อน” ที่ว่า ท่านจึงตอบว่า “คือกลุ่มคนที่เดินด้วยเส้นทางอื่นที่ไม่ใช่เส้นทางของฉัน และใช้แนวทางอื่นที่ไม่ใช่แนวทางของฉัน” นี่คือผลของ “ตะค็อน” ที่ก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งมีอยู่ในหัวใจของพวกเขาเหล่านั้น จากนั้นท่านยังได้พูดต่อไปว่า เจ้าจะยอมรับพฤติกรรมบางส่วนพวกเขา และจะปฏิเสธพฤติกรรมของพวกเขาอีกบางส่วน” หมายความว่า เจ้าจะยอมรับพฤติกรรมบางส่วนพวกเขา และจะปฏิเสธพฤติกรรมอีกบางส่วน ทั้งนี้เพราะในหมู่คนเหล่านั้นมีทั้งคนที่ยึดถือกับ สุนนะฮฺและความยุติธรรม และมีทั้งคนที่เรียกร้องไปสู่บิดอะฮฺและการข่มเหงรังแกโดยอธรรม³⁵

เรื่องดังกล่าวนี้ได้เคยเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่สมัยเศาะหาบะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม เช่นในสมัยของมูอาวียะฮฺและการปกครองหลังจากนั้นเรื่อยมา³⁶ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกที่เหตุการณ์เดียวกันนั้นจะมีให้เห็นในยุคสมัยของเราด้วย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าสภาพของประชาชาติจะมีทั้งผู้ที่ยึดมั่นในสุนนะฮฺของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และผู้ที่ชื่นชอบกับบิดอะฮฺ แต่ก็ยังถือว่าเป็นประชาชาติแห่ง “ความดีงาม” แต่อาจจะคละเคล้ากับ “ความขมุกขมัว” คือ ดีแต่ไม่ค่อยผ่องใส หรือดีแต่ไม่เต็มเปี่ยมเหมือนเดิมอีก นี่คือการบอกเล่าของจากหะดีษของท่านบิ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ดังกล่าวผ่านการอธิบายของอูละมาอ์ด้านหะดีษ วัลลอฮุอะอูลิม เพราะหลังจากนั้น จะไม่มียุคแห่งความดีที่ว่าแล้ว แต่จะมียุคแห่ง “ความชั่วร้าย” ในรูปของ “ผู้ป่าวประกาศเชิญชวนที่ยืนอยู่ ณ ประตูนรก” นั่นคือกลุ่มชนทุกกลุ่มที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนทั้งหลายให้ทำผิดประหนึ่งกำลังยืนอยู่บนบานประตูของนรกญะฮันนัม ซึ่งพวกเขาก็เป็นลูกหลานจากเชื้อสายที่ได้ชื่อว่าเป็นมุสลิมด้วยกันนี่เอง “พวกเขาเป็นลูกหลานของเรา และพูดภาษาของเรา” หมายถึงเป็นลูกหลานเชื้อสายอาหรับและพูดภาษาอาหรับ

³⁴ ฟัตหุลบารีย์ ของอัล-อัลเกาะลานีย์ เล่ม 7 หน้า 37, อุมตะตุลกอรีย์ ของอัล-อัยนี เล่ม 2 หน้า 78

³⁵ อ่างแล้ว

³⁶ อ่างแล้ว

กลุ่มที่ว่ามีทัศนคติจากอุละมาฮ์หะดีษบางท่านอธิบายว่าเป็นกลุ่มเคาะวาริจญ์และกลุ่มอื่นๆ เยี่ยงเดียวกันที่ขอบเขตอำนาจการปกครอง จนกระทั่งพวกเขาหลุดออกไปจากสังฆกรรมแห่งอิสลามเสียเอง นี่คือการหมายของ “ผู้ป่าวประกาศเชิญชวนที่ยืนอยู่ ณ ประตูนรก” ตามความเห็นของอุละมาฮ์หะดีษ³⁷ วัลลอฮุอะอ์ลัม

ท่ามกลางสภาพที่มี “ผู้ป่าวประกาศเชิญชวนที่ยืนอยู่ ณ ประตูนรก” ซึ่งจะนำมนุษย์ไปสู่ปากเหวแห่งนรกนั้น ท่านศาสนทูต คือลัลลอฮุอะลียะฮ์วะสัลลัม ได้มีคำสั่งให้มุสลิมทุกคนยึดมั่นอยู่กับกลุ่มญะมาอะฮ์ของเหล่าชาวมุสลิมและผู้นำของพวกเขา แม้ว่ากลุ่มดังกล่าวจะมีความอ่อนแอหรือผู้นำไม่มีความยุติธรรมในการปกครอง ขอเพียงแต่พวกเขาพร้อมตัวกันบนฐานแห่งการเชื่อฟังต่อเคาะลีฟะฮ์ หรืออะมีร หรืออิมาม หรือชื่ออะไรก็ตามแต่ที่ถูกเรียกผู้นำกลุ่มในยุคสมัยนั้นๆ ซึ่งผู้นำที่ว่ายังคงอยู่ในกรอบของ “ประชาชาติเดียวกัน” หมายถึงว่าโดยผิวเผินแล้วยังทำการอิบะฮ์และมีความยำเกรงต่ออัลลอฮุอยู่ แม้ว่าจะทะเลาะวิวาทปะปนกับบิดอะฮ์และคฺุเราะฟาตบ้าง ซึ่งอุละมาฮ์หลายคนได้ผูกโยงความหมายของญะมาอะฮ์จากหะดีษนี้เข้ากับคำว่า “ญะมาอะฮ์” ในหะดีษที่กล่าวถึงความแตกแยกของประชาชาติดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว³⁸

อับู ญะฮัฟฺร อับู-ญะฮัฟฺรียะ ได้กล่าว

«وَالصَّوَابُ أَنَّ الْمُرَادَ مِنَ الْخَيْرِ لِرُؤْمِ الْجَمَاعَةِ الَّذِينَ فِي طَاعَةٍ مَنْ اجْتَمَعُوا عَلَى تَأْمِيرِهِ، فَمَنْ نَكَثَ بَيْعَتَهُ خَرَجَ عَنِ الْجَمَاعَةِ»³⁹

ความว่า “ที่ถูกต้องก็คือ ความหมายของคำว่า “ความดีงาม” ในหะดีษนั้น หมายถึงการยึดมั่นอยู่กับญะมาอะฮ์ที่เชื่อฟังผู้นำที่พวกเขาเห็นพ้องกันยกให้เขาเป็นผู้นำ ดังนั้น ใครก็ตามที่คัดค้านและทำลายสัจตยานที่ไว้ไว้เขาก็คือผู้ที่หลุดออกไปจากญะมาอะฮ์”

และนี่คือข้อเท็จจริงของคำว่า “ประชาชาติเดียวกัน” วัลลอฮุ อะอ์ลัม

อับู-ญะฮัฟฺรียะ ยังได้กล่าวเสริมว่า

«وَفِي الْحَدِيثِ، أَنَّهُ مَتَى لَمْ يَكُنْ لِلنَّاسِ إِمَامٌ فَافْتَرَقَ النَّاسُ أَحْزَابًا فَلَا يَتَّبِعُ أَحَدًا فِي الْفُرْقَةِ وَيَعْتَزِلُ الْجَمِيعَ إِنْ اسْتَطَاعَ ذَلِكَ خَشِيَةَ مِنَ الْوُقُوعِ فِي الشَّرِّ»⁴⁰

ความว่า “ในหะดีษนี้สื่อว่า เมื่อใดก็ตามที่มวลชนไม่มีผู้นำที่เหมาะสม เป็นเหตุให้พวกเขาแตกออกเป็นพรรคเป็นพวกมากมาย ดังนั้นก็อย่าได้ตามกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่แตกแยกนี้ แต่จงปลีกตัวออกห่างจากกลุ่มต่างๆ เหล่านั้นถ้าหากเขาทำได้ เพราะเกรงว่าอาจจะต้องตกเข้าไปสู่ความชั่วร้ายได้ ถ้าหากว่าเข้าไปพัวพันกับกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด”

³⁷ อ่างแล้ว

³⁸ อุมตะตุลกอรีฮ์ ของอัล-อัยนีเย เล่ม 2 หน้า 78

³⁹ ฟิตหุลบารียะ ของอัล-อัสเกาะลานีเย เล่ม 13 หน้า 37

⁴⁰ อ่างแล้ว

เว้นแต่ถ้า ถ้าไม่สามารถทำได้เช่นนั้น ก็อาจจะอนุโลมให้เข้าไปเกี่ยวข้องได้พร้อมกับต้อง
ระมัดระวังต่อความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายได้ วัลลอฮุอะอูลัม

อิบน์ หนะญัร อัส-ฮะกะลาเนีย ได้กล่าววว่า

«وَيُؤْخَذُ مِنْهُ دَمٌّ مَنْ جَعَلَ لِلدِّينِ أَصْلًا خِلَافَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ وَجَعَلَهُمَا فَرْعًا
لِدَلِكِ الْأَصْلِ الَّذِي ابْتَدَعُوهُ»⁴¹

ความว่า “จากหะดีษนี้ได้บทเรียนว่า เป็นการตำหนิและประนามผู้ที่คิดหลักการอื่นที่ค้าน
กับอัลกุรอานและสุนนะฮฺ และทำให้อัลกุรอานและสุนนะฮฺเป็นเพียงแค่สาขาที่แตกออกมาจากหลักการ
ที่ตนคิดค้นอุตริขึ้นมา”

มาเถิด มาร่วมกันพยายามนำตัวเองและกลุ่มต่างๆ แต่ละกลุ่ม สู่การสร้างผู้นำและญะ
มาอะฮฺ พร้อมกับให้มีการหันหน้าเข้าหากันระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้งหมด เพื่อให้เกิด “ประชาชาติหนึ่ง
เดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ - อุมมะตัน วาหิดะฮฺ) ท่ามกลางกระแสคลื่นความต่างพร้อมของหัวใจ การ
กระทำบิดอะฮฺ และพฤติกรรมแบบญาฮิเลียฮฺที่พยายามต่อต้านอิสลามอันแท้จริงไม่ให้ เป็นวิถีชีวิตของ
เรา ซึ่งเป็นพฤติกรรมในหมู่คนของเราเอง ด้วยความอดทนที่เต็มเปี่ยมและตระหนักถึงคุณค่าของ
อิสลามที่กำลังถูกลดทอนลงไปอย่างมากในยุคหลังๆ นี้ วัลอียาฮู บิลลาฮฺ มิน ซาลิก

จงฟังคำสั่งเสียของท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ที่ว่า

«خَيْرُ أُمَّتِي قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ»⁴²

ความว่า “ประชาชาติที่ดีที่สุดคือคนในยุคสมัยฉัน จากนั้นก็คือคนยุคถัดไป
แล้วก็คนยุคถัดไปจากพวกเขา”

ท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ได้กล่าววว่า

«خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ يَجِيءُ أَقْوَامٌ تَسْبِقُ
شَهَادَةَ أَحَدِهِمْ يَمِينُهُ وَيَمِينُهُ شَهَادَتُهُ»⁴³

ความว่า “คนที่ดีที่สุดคือคนในยุคสมัยของฉัน แล้วก็คนที่ในยุคถัดไป จากนั้นก็คือ
คนในยุคถัดไปอีก แล้วจะมีกลุ่มหนึ่งมา เป็นกลุ่มที่บางครั้งก็ปฏิเสธตนก่อนที่จะ
สาบาน หรือบางครั้งก็สาบานก่อนที่จะปฏิเสธตน (เป็นการเปรียบเปรยถึงสภาพ
ความบกพร่องและความไร้จริยธรรมที่เกิดขึ้นกับพวกเขา)”

⁴¹ อ่างแล้ว

⁴² หะดีษ มุตตะฟีกอะลัยฮฺ: อัล-บุคอรีย์ หมายเลข 2458, มุสลิม หมายเลข 4601

⁴³ หะดีษ มุตตะฟีกอะลัยฮฺ: อัล-บุคอรีย์ หมายเลข 3650, มุสลิม หมายเลข 6632

บทที่ 7 การแบ่งประเภท “ประชาชาติเดียวกัน” ตามสภาพการใช้ชีวิตของพวกเขา

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ثُمَّ أَوْرَثْنَا الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ يُأْذِنُ اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

44 ﴿٣٦﴾

ความว่า “และเราได้ให้คัมภีร์เป็นมรดกสืบทอดมาแก่บรรดาผู้ที่เราคัดเลือกแล้ว จากปวงบ่าวของเรา บางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ธรรมแก่ตัวเอง และบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้เดินสายกลาง และบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้รุดหน้าในการทำความดีทั้งหลาย ด้วยอนุมัติของอัลลอฮ์ นั่นคือความโปรดปรานอันใหญ่หลวง”

อิบน์ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ได้อธิบายว่า

- ผู้ที่รุดหน้าทำความดี หมายถึง ผู้ที่ได้เข้าสวรรค์โดยไม่ต้องมีการพิพากษา
- ผู้เดินสายกลาง คือ ผู้ที่ได้เข้าสวรรค์ด้วยความเมตตาของอัลลอฮ์
- ผู้ที่อธรรมแก่ตัวเอง คือ ผู้ที่ได้เข้าสวรรค์ด้วยการให้ชะฟาอะฮ์ของท่านนบีมุหัมมัด คืออัลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام⁴⁵

อิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้กล่าวว่า ประชาชาตินี้ถูกแบ่งออกเป็นสามพวกในวันกิยามะฮ์ หนึ่งพวกได้เข้าสวรรค์โดยไม่ต้องมีการสอบสวนพิพากษา อีกหนึ่งพวกได้เข้าสวรรค์หลังจากผ่านการสอบสวนเพียงเล็กน้อย ส่วนอีกหนึ่งพวกสุดท้ายคือพวกที่ฟื้นขึ้นมาในวันอาคิเราะฮ์ด้วยบาปใหญ่ต่างๆ แล้วอัลลอฮ์ก็ถาม –ทั้งที่พระองค์ทรงรู้ดีอยู่แล้ว– ว่า พวกนี้เป็นใครกันแล้ว? เหล่ามะลาอิกะฮ์ก็จะตอบว่า นี่คือนมนุษย์พวกที่ทำบาปแต่พวกเขาไม่ได้ซิริกตั้งภาคี แล้วอัลลอฮ์ก็ตรัสว่า จงให้พวกเขาได้เข้าสวรรค์ด้วยความกว้างขวางจากเมตตาของข้า⁴⁶

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿مِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الآخِرَةَ ۗ﴾⁴⁷

ความว่า “(อัลลอฮ์ได้พูดถึงบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านนบีว่า) ในหมู่พวกเจ้ามีผู้ที่ต้องการดุนยา และในหมู่พวกเจ้ามีผู้ที่ต้องการอาคิเราะฮ์”

⁴⁴ สูเราะฮ์ ฟาฏีร, อายะฮ์ 32

⁴⁵ หะดีษบันทึกโดยอ็ब्ดุล-ลาหะซะนะฮ์ หมายเลข 11292, อิบน์ กะษีร เล่ม 9 หน้า 391

⁴⁶ อัล-มุหัรริร อัล-วะญีฮ์ ของอิบน์อะญะฮ์ เล่ม 7 หน้า 219

⁴⁷ สูเราะฮ์ ฮาล อิมรอน, อายะฮ์ 152

อิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ฉันไม่เคยทราบว่าในระหว่างเศาะหาบะฮ์ของท่านศาสนทูต คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام นั้น มีผู้ที่มุ่งหวังในคุณยาด้วย จนกระทั่งอายะฮ์นี้ถูกประทานลงมาในสงครามอุฮุด⁴⁸

---

⁴⁸ มัจญ์มะฮ์ อัล-ชะวาอิด ของอัล-ฮัยษะมีย์ เล่ม 6 หน้า 328, ญามิอุลบะยาน ของอัล-ญะบะรีย์ เล่ม 7 หน้า 295-296, อัล-วะสีฎ ของ อัล-วาหิดีย์ เล่ม 1 หน้า 505

บทที่ 8 พิณนะฮุนฟาก หรือการเป็นมุนาฟีก ในหมู่ “ประชาชาติเดียวกัน”

ในขณะที่เดียวกัน ต้องไม่ลืมว่าในระหว่าง “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً) นี้ก็มีผู้ที่อิมานอ่อน นิสัยเสีย ซึ่คร้านอึบาตะฮุน หน้าซ้ายังมีจำนวนไม่น้อยที่รุนแรงถึงระดับขั้นเป็นมุนาฟีกผู้ซึนชอบอริศัทรผู้เป็นปฏิปักษ์กับอัลลอฮฺในการวางแผนร้ายต่อ “ประชาชาติเดียวกัน” คนกลุ่มนี้เป็นพวกที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการให้นาศีฮัตตักเต็อน การซึ้นำด้วยวิทยปัญญา และเปิดอกให้กว้าง ... อัลลอฮฺลุมสตะอาน

พึงสตับต่อพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ได้เล่าถึงสันดานของพวกมุนาฟีก ซึ่หัวใจของพวกเขาโดนรุมทำร้ายด้วยโรคของการชอบสร้างความเป็นปวนและพิณนะฮุน เพื่อมุ่งหวังในการสร้าง ความหายนะและความอ่อนแอแก่สถานะของ “ประชาชาติเดียวกัน” ที่แข็งแกร่งในสมัยของท่านศาสนทูต ศึ่อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม พระองค์ตรัสว่า

﴿لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا وُضِعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمْ
الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ لَقَدْ ابْتَعُوا الْفِتْنَةَ
مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ
﴿٤٨﴾﴾

ความว่า “หากว่าพวกเขาออกไปพร้อมๆ กับพวกเจ้า(เพื่อทำการญึฮาด)แล้ว พวกเขาก็ไม่มีอะไรเพิ่มแก่พวกเจ้านอกจากความเสียหายเท่านั้น และแน่นอน พวกเขา ก็ย้อมฉวยโอกาสยุแหย่ระหว่างพวกเจ้าโดยปรารถนาให้เกิดความวุ่นวายแก่พวกเจ้า และในหมู่พวกเจ้านั้นก็มีพวกที่รับฟังพวกเขาอยู่ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ในผู้ธรรมทั้งหลาย แท้จริงแล้ว พวกเขาเหล่านั้น(คือ อับดุลลอฮฺ บิน อุบัยยฺ บิน สะลูล และลูกน้องทั้งหลายที่เป็นมุนาฟีก)ได้แสวงหาความวุ่นวายมาก่อนแล้ว และวางแผนต่างๆ นานาเพื่อต่อต้านเจ้า จนกระทั่งความจริงได้มาและพระบัญชาของอัลลอฮฺได้ประจักษ์ซึ้น ในสภาพที่พวกเขาไม่พอใจ”

คุณลักษณะด้านลบบางประการของพวกมุนาฟีกที่มุ่งร้ายต่อ “ประชาชาติเดียวกัน” คือ

1. خَبَالًا สร้างความเสียหาย ยุแหย่ตะแคงรัว สร้างประเด็นปัญหาเพื่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่ “ประชาชาติเดียวกัน”
2. وَلَا وُضِعُوا خِلَالَكُمْ ชอบที่จะสร้างความบาดหมางให้เกิดขึ้นในหมู่ “ประชาชาติเดียวกัน”

⁴⁹ สุเราะฮฺ อัด-เตาบะฮฺ, อายะฮฺ 47-48

3. **أَبْتَعُوا الْفِتْنَةَ** ชอบที่จะสร้างพีตนะสุความวุ่นวายในหมู่พวกเจ้า เพื่อให้เกิดความไม่ลง
รอยกัน

4. **وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ** ดัดแปลงแผนงานและทำลายกิจการต่างๆ ของ “ประชาชาติเดียวกัน”
ซึ่งนำไปสู่ความล้มเลิกและความถดถอย

5. **وَهُمْ كَرِهُونَ** พวกเขาเกลียดชังอยู่เสมอกับชัยชนะและความสำเร็จของ “ประชาชาติ
เดียวกัน” ในการฟื้นฟูศาสนาอิสลามของอัลลอฮ์และการสร้างความเจริญแก่ประชาชาตินี้ เพื่อสร้าง
ความเมตตาธรรมให้เกิดขึ้นแก่โลกทั้งมวล

เหล่านั้นคือคุณลักษณะของเหล่ามุนาฟิกที่ถูกประนามในทุกยุคสมัยของ “ประชาชาติ
เดียวกัน” ความพยายามของพวกเขา ก็คือเพื่อทำลายสถานะของ “ประชาชาติเดียวกัน” ในระหว่าง
สังคมมุสลิมด้วยกันเอง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วพวกเขาก็คือเครือข่ายศัตรูของอัลลอฮ์ที่อยู่นอกวง
“ประชาชาติเดียวกัน” ไม่ว่าจะ เป็นเครือข่ายโดยตรงหรือไม่ก็ตาม วัลอียาซุบิลลาฮู มิน ชาลิก

นอกจากนั้น มุสลิมทุกคนจำเป็นต้องระวังตัวเอง เพราะเกรงว่าอาจจะตกไปอยู่ร่วมกับ
พวกมุนาฟิกเหล่านี้โดยไม่ทันรู้สึกตัวด้วย เพราะเรื่องดังกล่าวนี้คือสิ่งที่บรรดาเศาะหาบะฮ์ต่างก็หวั่น
เกรง เช่นที่ อิบน์ อับี มุลัยกะฮฺ ได้กล่าวว่า “ฉันเคยพบกับเศาะหาบะฮ์บางท่าน พวกเขาทุกคนต่างก็
หวั่นเกรงว่าตัวเองจะเป็นมุนาฟิก”⁵⁰ อัล-หะสัน อัล-บัครีย์ กล่าวว่า “ไม่มีใครที่กลัวว่าตนเองจะเป็นมุ
นาฟิกนอกจากว่าเขาคือมุอ์มินที่แท้จริง และไม่มีใครที่ทำเฉยเมยไม่กังวลว่าตนเองจะเป็นมุนาฟิก
นอกจากว่าเขานั้นแหละคือมุนาฟิกแล้ว”⁵¹ เพราะเป็นไปได้ที่คนผู้หนึ่งจะไม่กลัวว่าตนเองจะเป็นมุ
นาฟิก ถ้าหากเขารู้ว่าในจำนวนคุณลักษณะหลักๆ ของมุนาฟิกตามที่อัลลอฮ์ได้สาธยายในอัลกุรอาน
บางโองการนั้นช่างสอดคล้องและตรงตามสภาพจริงของเราเสียเหลือเกิน เช่น การละหมาดด้วยความ
เกียจคร้าน ไม่ชอบที่จะใช้จ่ายทรัพย์สินในหนทางของอัลลอฮ์เว้นแต่ด้วยอาการไม่พอใจและถูกบังคับ
ชอบโกหกมดเท็จ ชอบทำลายความเชื่อถือ และคิดร้ายต่ออัลลอฮ์ รวมทั้งไม่วะลาอ์ต่อผู้นำของเหล่าผู้
ศรัทธา วัลลอฮุอะอะลัม

นอกจากนี้ บรรดาผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็นมุนาฟิกในทัศนะของอัลลอฮ์นั้น ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่
รู้สึกตนว่าตัวเองเป็นเช่นนั้น

﴿وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ﴾⁵²

ความว่า “ทว่า พวกเขา(มุนาฟิก)ไม่รู้ตัว”

และคนทั่วไปก็ไม่สามารรถจะแยกแยะได้ชัดเจนว่าใครเป็นมุนาฟิกหรือไม่ อัลลอฮุตรัสว่า

⁵⁰ บันทีกโดยอัล-บุคอรีด้วยสำนวนตะอูลีกที่ยืนยันถึงอิบน์ อับี มุลัยกะฮฺ, บทว่าด้วยความกลัวของมุอ์มินต่อการสูญ
หายของผลบุญที่ได้กระทำไว้โดยไม่รู้สึกตัว เล่ม 1 หน้า 19

⁵¹ อ้างแล้ว เป็นการบันทึกด้วยสำนวนตะอูลีกที่ยืนยันถึงท่าน อัล-หะสัน อัล-บัครีย์

⁵² สูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์, อายะฮ์ 12

53 ﴿لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ﴾

ความว่า “เจ้า(ไอ้ มุหัมมัด)ไม่รู้จักพวกเขา แต่อัลลอฮ์รู้จักพวกเขาดี”

ไอ้ อัลลอฮ์ แท้จริง ข้าขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากนิฟากและมุนาฟิก ไอ้ อัลลอฮ์ ขอทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นมุอ์มินที่สัตย์จริง และอย่าได้ทำให้ข้าพระองค์เป็นผู้โกหก ด้วยพระเมตตาของพระองค์ ไอ้ ผู้ทรงเมตตาที่สุดไบนหมู่ผู้เมตตาทั้งหลาย

---

⁵³ สุเราะฮ์ อัด-เตาบะฮ์, อายะฮ์ 101

บทที่ 9 วิธีการสร้าง “ประชาชาติเดียวกัน”

ส่วนหนึ่งของวิธีและแนวทางในการธำรงความเป็นประชาชาติเดียวกันไว้ คือ

1. ศึกษาและเพิ่มพูนความรู้

คุณลักษณะประการหนึ่งของความเป็นประชาชาติเดียวกันคือ การศึกษาด้วยการอ่าน เพราะประชาชาติเดียวกันได้ถูกก่อตั้งขึ้นด้วยคำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า “อิกราะฮ์” (จงอ่าน) ที่ขึ้นอยู่กับพระนามของพระผู้อภิบาลของเจ้า « بِسْمِ رَبِّكَ » ด้วยการเปิดกว้างที่สุดในสิ่งต่างๆ ที่จะอ่าน ซึ่งแน่นอนว่าทั้งหมดนั้นล้วนเป็นสัญญาณหรือเครื่องหมาย(อายาต)ของอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของโองการอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมา หรือสัญญาณแห่งการสรรคสร้างของอัลลอฮฺ อาทิ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ท้องฟ้า พื้นดิน รวมทั้งตัวเราเองด้วย และสิ่งที่ถูกสร้างอื่นๆ อีกมากมาย ทั้งหมดล้วนเป็นเครื่องหมายของอัลลอฮฺที่ก่อให้เกิดความรู้และเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ยิ่ง ทั้งในด้านอิบาดะฮฺ การปฏิสัมพันธ์ (มุอัมมาลาต) และกา ปกครอง (คิลาฟะฮฺ) บนโลกนี้

โปรดพิจารณาคำสอนของอัลลอฮฺที่ชี้แจงถึงวิธีการของท่านศาสนทูตในการหล่อหลอมและอบรม “ประชาชาติเดียวกัน” โดยผ่านคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ

وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٥﴾⁵⁴

ความว่า “พระองค์ (อัลลอฮฺ) ทรงเป็นผู้แต่งตั้งศาสนทูตคนหนึ่งขึ้นในหมู่ผู้ไม่รู้จักรหนังสือจากพวกเขาเอง (นั่นคือคนบิหมัมมัด) เขาจะอ่านอายาตต่างๆ ของพระองค์ให้พวกเขาฟัง และทำการอบรมพวกเขา และสอนคัมภีร์และความรู้ต่างๆ แก่พวกเขา และแท้จริง ก่อนหน้านั้นพวกเขาอยู่ในความหลงผิดอย่างชัดแจ้ง”

และคำรัสของอัลลอฮฺแก่ท่านนบีมุหัมมัด คืออัลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม เพื่อให้ท่านแสวงหาและเก็บเกี่ยวความรู้ใหม่ๆ ไว้เป็นเสบียงอยู่เสมอ ดังดุอาอ์ของท่านนบีมุหัมมัด คืออัลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ต่อไปนี้

﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾⁵⁵

ความว่า “และจงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) โอ้ พระผู้อภิบาลของข้า โปรดเพิ่มพูนความรู้ (ที่เป็นประโยชน์) แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

⁵⁴ สูเราะฮฺ อัล-ญุมอะฮฺ, อายะฮฺ 2

⁵⁵ สูเราะฮฺ ฎอฮา, อายะฮฺ 114

เนื่องจากว่า ความรู้ที่มีอยู่ ถึงแม้จะมากมายสักปานใด ก็ยังไม่เป็นการเพียงพอสำหรับแต่ละคน ทว่า เขาจำเป็นต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาตามสถานการณ์และยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

วัลลอฮุอะอูลัม

2. มีความศรัทธา ปฏิบัติดี และสั่งเสียซึ่งกันและกันด้วยสัจธรรมและความอดทน

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿٣﴾ وَتَوَّصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٤﴾﴾⁵⁶

ความว่า “ขอสาบานด้วยกาลเวลา แท้จริงมนุษย์จะอยู่ในความขาดทุนอย่างแน่นอน ยกเว้นบรรดาผู้ที่

1. มีความศรัทธา (ต่ออัลลอฮฺ และหลักการศรัทธาต่างๆ)
2. ปฏิบัติกรรมดี (ในทุกๆ อิบาตะฮฺและมุอามะลาต)
3. สั่งเสียซึ่งกันและกันในทุกๆ สิ่งที่เป็นสัจธรรมและและการอดทน”

3. มีมารยาทที่สูงส่ง

ส่วนหนึ่งของคุณลักษณะพื้นฐานของประชาชาติเดียวกันคือ การมีมารยาทที่สูงส่ง อัลลอฮฺได้ตรัสชมเชยท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٥٧﴾﴾⁵⁷

ความว่า “และแท้จริงเจ้า (อีมุหัมมัด) ดำรงอยู่บนมารยาทที่สูงส่ง”

มารยาทที่ดียังมีอะไรบ้าง? เรามาฟังคำตอบจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺา เมื่อครั้งที่ท่านถูกถามเกี่ยวกับมารยาทของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ท่านหญิงตอบว่า

«كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ»⁵⁸

ความว่า “มารยาทของท่านศาสนทูต คือคำสอนของอัลกุรอาน”

มารยาทที่ดียังมีผลหรือตัวชี้วัดของการศรัทธา ท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวไว้ว่า

«أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا»⁵⁹

⁵⁶ สูเราะฮฺ อัล-อฺศฺรฺ, อายะฮฺ 1-3

⁵⁷ สูเราะฮฺ อัล-เกาะละมฺ, อายะฮฺ 4

⁵⁸ บันทีกโดยอะหมัดในอัล-มุสนัด เล่ม 6 หน้า 91

ความว่า “บรรดาผู้มีหน้าที่มีความสมบูรณ์ที่สุดในด้านอีมาน คือบรรดาผู้ที่มีการยาบทที่สูงส่งที่สุด (ไม่ใช่ทำอโง้ออะฮ์มากที่สุดเพียงอย่างเดียว)”

- การมีมารยาทที่ดีงามเป็นบุคลิกลักษณะของผู้ศรัทธาแต่ละคน ในการสร้างความสัมพันธ์กับอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ รวมถึงบรรดาชาวมุสลิมและผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมด้วย
- การมีมารยาทที่ดีงามต่ออัลลอฮ์ หมายถึงการไม่ตั้งภาคีเสมอพระองค์ การทำอโง้ออะฮ์ที่ดีต่อพระองค์ การไม่ล่วงล้ำคำสั่งสอนของพระองค์ พร้อมกับการมอบหมายทุกๆ สิ่งแด่พระองค์เพียงผู้เดียว
- การมีมารยาทที่ดีงามต่อท่านศาสนทูต หมายถึงการนำสุนนะฮ์ของท่านไปปฏิบัติอย่างดีเยี่ยม พร้อมกับพยายามเผยแพร่และปกป้องสุนนะฮ์ของท่านให้ถึงที่สุด และกล่าวหาอะลอะวาดต่อท่านให้มาก
- การมีมารยาทที่ดีงามต่อบรรดาชาวมุสลิม หมายถึงการชอบทำความรู้จักกับผู้อื่น การจับมือให้สลามกัน การนอบน้อมถ่อมตน การรักใคร่และห่วงใย(วะลาอ์)ซึ่งกันและกัน
- ส่วนการมีมารยาทที่ดีงามต่อบรรดาผู้ที่ไม่ได้รับอิสลาม หมายถึงการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับพวกเขา ให้การบริการแก่เขา และให้ความร่วมมือกับเขาในสิ่งที่เป็นความดีและเจริญรุ่งเรือง พร้อมๆ กับการเชิญชวนและเผยแพร่เขาสู่ความเมตตาแห่งอิสลาม

4. ยึดมั่นในศาสนาของอัลลอฮ์

﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾⁶⁰

ความว่า “และพวกเจ้าทั้งหลายจงยึดมั่นกับสายเชือกของอัลลอฮ์ (ศาสนาอิสลาม) และจงอย่าแตกแยกกัน (ในเรื่องศาสนา)”

ในความหมายที่ว่า แนวทางและวิธีการสร้างเอกภาพสำหรับประชาชาติเดียวกันนั้นมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือการ “ยึดมั่น” กับสายเชือกและศาสนาของอัลลอฮ์(อิสลาม)เท่านั้น ส่วนสายเชือกอื่นๆ ไม่เพียงไม่สามารถนำมาซึ่งความเป็นเอกภาพที่แท้จริงของประชาชาติเท่านั้น ทว่ายังเป็นบ่อเกิดแห่งความแตกแยก เป็นสาเหตุแห่งความสูญเสียทั้งชีวิต ทรัพย์สิน แม้กระทั่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เรื่องปัญญาอีกด้วย

อัล-กุรฎูบียั้ได้อธิบายความหมายของอายะฮ์ข้างต้นว่า

⁵⁹ บันทีกโดยอบู ดาวูด ใน อัล-สุนัน หมายเลข 4684

⁶⁰ สูเราะฮ์ ออล อิมรอน, อายะฮ์ 103

«فَأَوْجَبَ تَعَالَى عَلَيْنَا التَّمَسُّكَ بِكِتَابِهِ وَسُنَّةِ نَبِيِّهِ وَالرُّجُوعَ إِلَيْهِمَا عِنْدَ
الْاِخْتِلَافِ، وَأَمَرَنَا بِالْاجْتِمَاعِ عَلَى الْاِعْتِصَامِ بِالْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ اِعْتِقَادًا وَعَمَلًا،
وَذَلِكَ سَبَبُ اِتِّفَاقِ الْكَلِمَةِ وَاِنْتِظَامِ الشُّتَاتِ الَّذِي يَتِمُّ بِهِ مَصَالِحُ الدُّنْيَا وَالْدِّينِ،
وَالسَّلَامَةُ مِنَ الْاِخْتِلَافِ»⁶¹

ความว่า “ดังนั้น อัลลอฮ์ได้กำหนดให้เรายึดมั่นกับคัมภีร์ของพระองค์ และสุนนะฮ์ของศาสนทูตของพระองค์ และให้เรา กลับคืนสู่ทั้งสองอย่างนี้ ทุกครั้งที่เกิดข้อพิพาทและขัดแย้งกัน อัลลอฮ์ยังได้ดำรัสให้เราเป็นเอกภาพบนพื้นฐานแห่งการยึดมั่นในอัลกุรอานและสุนนะฮ์ ทั้งในด้านการยึดมั่นศรัทธาและการปฏิบัติอิบาดะฮ์ ดังกล่าวนั้นคือสาเหตุแห่งความเป็นเอกภาพในด้านทัศนคติและความ เป็นหนึ่งเดียวของประชาชาติที่จะนำไปสู่ผลประโยชน์ที่สมบูรณ์ ทั้งบนโลกนี้และในวันอาคิเราะฮ์ และรอดพ้นจากอันตรายของความขัดแย้ง”

สรุปคือ การยึดมั่นกับอัลกุรอานและสุนนะฮ์เป็นบ่อเกิดแห่งการรวมตัวและเป็นเอกภาพของประชาชาติ ไม่ใช่ความแตกแยก นี่คือการยืนยันจากอัลลอฮ์ที่บรรดานักอธิบายอัลกุรอานที่น่าเชื่อถือได้เข้าใจ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน อัลลอฮ์จะอดลัม

เส้นทางของความเป็นประชาชาติเดียวกันคือเส้นทางของอัลลอฮ์ที่เที่ยงตรง พร้อมกับได้รับการบำรุงรักษาอย่างดีและเป็นธรรมในฐานะที่เป็นประชาชาติที่ดีเลิศที่พยายามชักนำมนุษยชาติสู่ความสงบสุขเพื่อประโยชน์ทางการเผยแพร่ความเมตตาของอัลลอฮ์สู่สากลโลก

โปรดสดับฟังการประกาศของอัลลอฮ์ที่ว่า

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ﴾⁶²

ความว่า “และแท้จริงนี่คือเส้นทางของข้าที่เที่ยงตรง ดังนั้น พวกเจ้าจงดำเนินตามเส้นทางนั้นเถิด และจงอย่าดำเนินตามเส้นทางอื่นๆ (จากเส้นทางของอัลลอฮ์นี้) เพราะจะทำให้พวกเจ้าแยกออกจากเส้นทาง (ที่เที่ยงตรง) ของพระองค์”

- สิ่งตรงข้ามกับเส้นทางของอัลลอฮ์ที่เที่ยงตรง คือเส้นทางต่างๆ ที่คดเคี้ยวอันเป็นกับดักของชัยฏอน และบรรดาผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม ซึ่งบางครั้งอาจจะได้รับการสนับสนุนจากชาวมุสลิมที่เบี่ยงเบนอีกชั้นหนึ่งด้วย

- เส้นทางของ “ประชาชาติเดียวกัน” «أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ» มักจะมีขวากหนามคอยทิ่มแทงและถูกขัดขวางอยู่เสมอจากฝ่ายต่างๆ ที่อคติและไม่พอใจต่อพวกเขา

อัลลอฮ์ได้ตำหนิชาวยิวและคริสตีย์ในคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

⁶¹ อัล-ญามิอฺ ลี อะหฺกาม อัล-กุรอาน ของอัล-กุฎบียฺ เล่ม 2 หน้า 406

⁶² สุเราะฮ์ อัล-อันอาม, อายะฮ์ 153

1- ﴿قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَن ءَامَنَ تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾⁶³

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัดว่า) โอ้ผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย เพราะเหตุใดพวกท่านจึงขัดขวางผู้ศรัทธาไม่ให้ดำเนินอยู่บนเส้นทางของอัลลอฮ์ และประสงค์ที่จะให้เส้นทางของอัลลอฮ์ที่เที่ยงตรงเกิดความบิดเบี้ยว ในขณะที่พวกท่านทั้งหลายต่างเป็นพยาน (เกี่ยวกับความเที่ยงตรงของอิสลาม) และอัลลอฮ์ไม่เคยเปลอเรือต่อสิ่งที่พวกท่านได้กระทำไว้”

นี่คือธาตุแท้ของบรรดาผู้ธรรมในหมู่ชาวมุสลิมและบรรดาบิรวารของพวกเขาที่ไม่พึงพอใจต่อเส้นทางของอัลลอฮ์ที่เที่ยงตรงและเที่ยงแท้

2- ﴿الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ﴾⁶⁴

ความว่า “ผู้ธรรมเหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่ขัดขวาง (มนุษย์ให้หันเหออก) จากเส้นทาง (อิสลามที่เที่ยงตรง) ของอัลลอฮ์ และใครที่จะให้เส้นทางดังกล่าวคดเคี้ยว (ไม่เที่ยงตรง เพื่อที่จะได้ไม่มีผู้ใดดำเนินตาม) โดยที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์”

คำว่า «وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا» หมายถึง พยายามเบี่ยงเบนและเปลี่ยนแปลงความหมายเส้นทางของอัลลอฮ์ด้วยความเป็ดและอารมณ์ใฝ่ต่ำ (อธิบายโดย อัญญาอะบะรีย์)

การดำเนินตามเส้นทางต่างๆ ที่ถูกอุตริขึ้น และเส้นทางที่เบี่ยงเบนเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความแตกแยก

นี่คือธาตุแท้ของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ชอบขัดขวางเส้นทางที่เที่ยงตรงของอัลลอฮ์ พร้อมกับประดิษฐ์คิดค้นและอุปโลกน์เส้นทางที่เบี่ยงเบนแก่ประชาชาติอิสลาม นับตั้งแต่อดีตจวบจนถึงวันกิยามะฮ์ เพราะโดยปกติแล้ว ความพยายามในการสกัดกั้นเส้นทางที่เที่ยงตรงของอัลลอฮ์ «يَصُدُّونَ» จะไม่ประสบผลสำเร็จ หากไม่ได้รับการเกื้อหนุนด้วยเส้นทางที่เบี่ยงเบนซึ่งถูกอุตริขึ้นเพื่อใช้ในการล่อลวง «وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا» และเส้นทางที่เบี่ยงเบนเหล่านี้มักถูกเข้าใจผิดจากบรรดาผู้ที่ไม่ทราบข้อเท็จจริงทำให้คิดว่าเป็นเส้นทางที่เที่ยงตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวมุสลิมเองที่ไม่ประสากับกลอุบายของพวกเขา อัลลอฮ์อะอูม

⁶³ สุเราะฮ์ อาล อิมรอน, อายะฮ์ 99

⁶⁴ สุเราะฮ์ ฮูด, อายะฮ์ 19

และนี่คือเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งและการต่อต้านในหมู่ประชาชาติมุสลิมด้วยกันเอง ทุกครั้งที่ปรากฏมีผู้มาฟื้นฟูศาสนา ด้วยการนำวิถีการดำเนินชีวิตของชาวมุสลิมกลับคืนสู่หลักคำสอนที่แท้จริงและดั้งเดิมของอิสลาม โดยให้สอดคล้องกับเวลาและสภาพการณ์ดำเนินชีวิตร่วมสมัย

5. เป็นพี่น้องและปรองดองกัน

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾⁶⁵

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาต่างเป็นพี่น้องกัน ดังนั้นพวกเจ้าจงสร้างความปรองดองให้เกิดขึ้นระหว่างพี่น้องทั้งสองฝ่ายของพวกเจ้า และจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด เพื่อที่พวกเจ้าจะได้รับความเมตตา”

* การศรัทธาเป็นรากฐานของความเป็นพี่น้อง ﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

* ความเป็นพี่น้องกันจะไม่ได้ได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์อย่างสมบูรณ์ トラบใดที่มาตรการด้านการสร้างความปรองดองและความยำเกรงยังไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะในยามแก้ปัญหาความขัดแย้งและการทะเลาะวิวาท ﴿فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ เมื่อได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ ก็จะได้รับเงื่อนไขสำหรับการเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” ﴿أُمَّةً وَاحِدَةً﴾ .. วัลลอฮุอะอะลัม

6. มุอ์มินต้องวะล่าว์ต่อกัน

﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾⁶⁶

ความว่า “และบรรดามุอ์มินชายและหญิง บางส่วนของพวกเขาต่างเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วน พวกเขาจะสั่งใช้ให้ทำความดีและห้ามปรามจากการทำชั่ว ดำรงการละหมาด จ่ายซะกาต และภักดีต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ คนเหล่านี้แหละที่อัลลอฮ์จะประทานความเมตตาแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณยิ่ง”

⁶⁵ สูเราะฮ์ อัล-หุญรอต, อายะฮ์ 10

⁶⁶ สูเราะฮ์ อัล-เตาบะฮ์, อายะฮ์ 71

- การวะลาฮ์ (ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน) ในหมู่ชาวมุฮัมมิดผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง ทั้งในระดับปัจเจก ครอบครัว หรือระดับสังคม เป็นคุณลักษณะของความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً)

- เป้าหมายและผลของการวะลาฮ์ระหว่างชาวมุฮัมมิดชายและหญิง คือ การสั่งใช้ให้กระทำความดี สั่งห้ามจากการกระทำความชั่ว ดำรงการละหมาด จ่ายซะกาต และเชื่อฟังอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ การกระทำทั้งหมดนั้นจะเป็นสาเหตุจะได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً)

7. ให้ความร่วมมือในสิ่งที่ดีงาม

ถึงแม้ว่าลักษณะของการให้ความร่วมมือจะเป็นผลของการวะลาฮ์ แต่ทว่า มันกลับได้รับการกำชับจากอัลลอฮ์ด้วยการเจาะจงแนวทางการให้ความร่วมมือที่อนุญาตและไม่อนุญาตอย่างชัดเจน อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۝٦٧﴾

ความว่า “และพวกเจ้าจงช่วยเหลือกันในเรื่องที่เป็นคุณธรรมและความยำเกรง และจงอย่าช่วยเหลือกันในเรื่องที่เป็นบาปและเป็นศัตรูกัน และพึงยำเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด แท้จริงอัลลอฮ์ คือผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ”

“ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً) จะถูกสั่งกำชับให้มีความร่วมมือและช่วยเหลือกันในเรื่องที่เป็นคุณธรรม และความยำเกรง โดยอัลลอฮ์ไม่ได้ระบุเจาะจงว่าฝ่ายที่เขาคงร่วมมือด้วยนั้นเป็นใครมาจากไหนและนับถือศาสนาใด ทั้งนี้เพื่อให้สนามแห่งความร่วมมือได้เปิดกว้างและให้โอกาสแก่ทุกฝ่ายที่พร้อมให้ความร่วมมือ ไม่ว่าจะระหว่างมุสลิมด้วยกัน หรือกับชนต่างศาสนา ตราบใดที่ภาระงานและขอบเขตที่ร่วมมือกันนั้นไม่มีสิ่งที่เป็นบาป (الإِثْمِ) และความเป็นศัตรู (وَالْعُدْوَانِ) แฝงอยู่ เพราะอิสลามไม่อนุญาตให้มีความร่วมมือในสิ่งที่เป็นบาปและความเป็นศัตรู

ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะปัจเจกบุคคลหรือองค์กรมีหน้าที่รับผิดชอบในการพยายามประสานความร่วมมือหรือมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างฝ่ายต่างๆ ที่มีคุณลักษณะแห่งความดีงาม ด้วยจิตใจที่เปิดกว้างและบริสุทธิ์ โดยเฉพาะในแขนงสาขาที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน โดยหวังว่าในอนาคตจะสามารถประสานความร่วมมือกันในทุกๆ แขนงสาขา อินชาอัลลอฮ์ ภายใต้สโลแกน “จงให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่ดี ในแขนงสาขาที่มีความเหมือนในด้านคุณธรรมและความยำเกรง

⁶⁷ สูเราะฮ์ อิล-มาอิดะฮ์, อายะฮ์ 2

แล้วอัลลอฮ์จะประทานความเห็นชอบ (เตาฟีก) โดยผ่านความเมตตาของพระองค์ให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน หรือมีความเห็นอกเห็นใจกันในแขนงสาขาที่ยังแตกต่างกัน”

8. มีความบริสุทธิ์ใจ ให้การตักเตือน และชอบความปรองดอง

สังคมของความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) เป็นสังคมที่มีความปลอดภัยทางจิตใจ มักจะมีการให้การตักเตือนต่อกันอยู่เสมอ และห่างไกลจากสิ่งทีก่อให้เกิดความเข้าใจผิดที่บั่นทอนเสถียรภาพของความเป็นประชาชาติเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งตนเป็นศัตรูกับประชาชาติเดียวกันหรือกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจากสมาชิกของประชาชาติเดียวกัน

การตักเตือนเป็นหน้าที่ของมุสลิมและมุสลิมะฮ์ทุกคน เพราะการตักเตือนเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา ท่านศาสนทูต คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«الَّذِينَ النَّصِيحَةُ، قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلَا ئِمَّةَ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ»⁶⁸

ความว่า “ศาสนาคือการตักเตือน (หมายถึงความหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจต่อผู้อื่น)”
เรา(บรรดาเศาะหาบะฮ์)ถามว่า สำหรับผู้ใดหรือ? ท่านตอบว่า “สำหรับอัลลอฮ์ สำหรับคัมภีร์ของพระองค์ สำหรับศาสนทูตของพระองค์ สำหรับบรรดาผู้นำของชาวมุสลิม และสำหรับชาวมุสลิมทุกคน”

หมายความว่า

- ต้องหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาตะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
- ต้องหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจในการศึกษาและสอนคัมภีร์ของอัลลอฮ์ พร้อมทั้งนำคำสอนดังกล่าวไปปฏิบัติ
- ต้องหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจในการดำเนินตามสุนนะฮ์ของท่านศาสนทูต ทั้งด้านการปฏิบัติ การเผยแพร่ และการปกป้อง
- ต้องหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจในการเชื่อฟังและให้ความช่วยเหลือผู้นำอิสลาม
- ต้องหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจในการรักและผู้พันกับมุสลิมด้วยกัน

ในการปฏิบัติตามหะดีษข้างต้น ขอให้เราพิจารณาความจริงจังของเศาะหาบะฮ์ท่านหนึ่งที่มีชื่อว่า ญาบิรฺ บิน อับดุลลอฮ์ ท่านได้เล่าว่า

«بَايَعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ، فَلَقَّنِي فِيمَا اسْتَطَعْتُ، وَالتَّضْحِكُ لِكُلِّ مُسْلِمٍ»⁶⁹

⁶⁸ บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข 55

⁶⁹ หะดีษ มุตตะฟั๊ก อะลัยฮุ: อัล-บุคอรี หมายเลข 57, 58, 524, มุสลิม หมายเลข 208, 210

ความว่า “ฉันได้จับมือให้คำสัตยาบันกับท่านศาสนทูตว่าจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามต่อทุกคำสั่งของท่าน โดยที่ท่านได้เน้นว่าให้เชื่อฟังเท่าที่ฉันมีความสามารถจะทำได้ และ(ฉันได้ให้สัตยาบันว่า)จะหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจ(นะเศาะหะฮฺ)แก่ชาวมุสลิมทุกคน”

โดยปกติแล้ว บรรดาผู้มีความหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจ มีจิตวิญญาณแห่งการตักเตือน และรักความปรองดอง พวกเขาจะเป็นคนที่ไม่สร้างปัญหาในด้านการปฏิสัมพันธ์กับชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีจิตวิญญาณแห่งความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً)

9. เปิดใจให้กว้าง และพยายามสร้างความใกล้ชิด

พึงทราบว่า บางครั้งความขัดแย้งที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นเพียงความขัดแย้งด้านนามธรรมเท่านั้น ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับปัญหาที่เปิดกว้าง ไม่คับแคบ และพบว่าทั้งสองแนวทางล้วนถูกต้อง ขอให้พิจารณาจุดยืนและการตัดสินใจของท่านปี คีอัลลัลลอฮูอะลัยฮิวะสวัลลัม ในเหตุการณ์ต่างๆต่อไปนี้

1. อิบน์ มัสอูดเล่าว่า “ฉันเคยได้ยินชายท่านหนึ่งอ่านอายะฮฺก่อนหนึ่งที่ฉันได้ยินท่านปี คีอัลลัลลอฮูอะลัยฮิวะสวัลลัม เคยอ่าน ซึ่งแตกต่างจากการอ่านของเขา ดังนั้น ฉันจึงเข้าไปจับแขนเขา พาไปพบกับท่านศาสนทูต คีอัลลัลลอฮูอะลัยฮิวะสวัลลัม และฉันได้บอกเหตุการณ์ดังกล่าวให้แก่ท่านศาสนทูต คีอัลลัลลอฮูอะลัยฮิวะสวัลลัม แล้วฉันก็เห็นใบหน้าของท่านแสดงออกถึงความรังเกียจต่อความขัดแย้งในเรื่องดังกล่าว ตอบว่า

«كَلَّا كَمَا مُحْسِنٌ، فَلَا تَخْتَلِفُوا، فَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ اِخْتَلَفُوا فَهَلَكُوا»⁷⁰

ความว่า “เจ้าทั้งสองได้ทำดีแล้ว (หมายความว่า ทั้งสองคนถูกต้อง) และพวกเจ้าจงอย่าขัดแย้งกัน เพราะแท้จริงประชาชาติก่อนหน้าพวกเจ้าชอบขัดแย้ง พวกเขาจึงต้องพบกับความหายนะ”

ดังนั้น จึงเป็นที่ประจักษ์ว่า ในด้านมโนทัศน์ของท่านศาสนทูต คีอัลลัลลอฮูอะลัยฮิวะสวัลลัม ท่านไม่ชอบที่จะให้ประชาชาติเดียวกันเกิดความขัดแย้งกัน โดยเฉพาะในปัญหาเล็กๆ ที่ไม่ใช่แกนหลัก เพราะความขัดแย้งมักจะก่อให้เกิดความวุ่นวายและความสูญเสีย ขออัลลอฮฺโปรดคุ้มครองพวกเราให้ปลอดภัยจากสิ่งดังกล่าวด้วย

2. อิบน์ อุมัร เล่าว่า “ท่านศาสนทูตได้กล่าวแก่พวกเรา หลังจากกลับจากสงครามอะหฺซาบว่า

⁷⁰ บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ หมายเลข 2410

«لَا يُصَلِّيَنَّ أَحَدُ الْعَصْرِ إِلَّا فِي بَنِي قُرَيْظَةَ» فَأَدْرَكَ بَعْضُهُمُ الْعَصْرَ فِي الطَّرِيقِ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَا نُصَلِّي حَتَّى نَأْتِيَهَا. وَقَالَ بَعْضُهُمْ: بَلْ نُصَلِّي، لَمْ يُرَدِّ مِنَّا ذَلِكَ. فَذَكَرَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمْ يُعَنَّفْ وَاحِدًا مِنْهُمْ⁷¹

ความว่า “ห้ามทุกคนละหมาดอัศริ (ระหว่างทาง) ยกเว้น (เมื่อถึง) หมู่บ้านบনী กุร็อยเซาะฮฺ” แต่แล้ว เวลาอัศริก็มาถึงขณะที่พวกเขากำลังอยู่ระหว่างทาง ดังนั้น (จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างพวกเขา) ส่วนหนึ่ง (ยึดมั่นในคำสั่งเสียของท่านศาสนทูต พวกเขา) จึงกล่าวว่า พวกเราไม่(อนุญาตให้)ละหมาดอัศริจนกว่าเราจะไปถึงยังหมู่บ้านบনীกุร็อยเซาะฮฺก่อน” ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า ไม่ เราต้องละหมาดที่นี่เลย เพราะคำสั่งเสียของท่านศาสนทูต ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ให้เราปฏิบัติเช่นนั้น ดังนั้น จึงมีคนไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านศาสนทูตทราบ และท่านศาสนทูตก็ไม่ได้ตำหนิติเตียนทั้งสองฝ่าย (เพราะการอิจญ์ติฮาดหรือการวินิจฉัยของทั้งสองฝ่าย ล้วนถูกต้อง)”

บนพื้นฐานของหะดีษข้างต้น บรรดาอุละมาอ์หะดีษมีทัศนะว่า “การตัดสินใจปฏิบัติในสิ่งที่ดีงามบนพื้นฐานแห่งการอิจญ์ติฮาดที่ถูกต้อง เป็นการปฏิบัติที่อนุญาตในอิสลาม(ไม่เป็นที่ตำหนิ) ไม่ว่าจะเป็นการยึดปฏิบัติตามความหมายตรงของหลักฐาน หรือยึดปฏิบัติตามวัตถุประสงค์(การดีความ) จากอัลกุรอานและสุนนะฮฺ”⁷²

มาเถิด เรามาร่วมกันพยายามประสานความขัดแย้งที่วางอยู่บนพื้นฐานแห่งการอิจญ์ติฮาดระหว่างสองทัศนะที่ต่างกันหรือมากกว่านั้น หรือยึดมั่นกับทัศนะใดทัศนะหนึ่ง โดยไม่รู้สึกรังเกียจหรือรับไม่ได้ที่จะต้องปฏิบัติตามทัศนะอื่น ถึงแม้ว่าทัศนะดังกล่าวไม่สามารถยอมรับได้ว่าถูกต้อง (ตามความเห็นของเรา)ก็ตาม ขณะเดียวกัน เราก็ต้องพยายามตะอะฮฺและเชิญชวนพวกเขาด้วยวิธีการที่เปี่ยมด้วยวิทญญาน (หิกมะฮฺ) และพยายามตักเตือนพวกเขาด้วยวาจาที่สุภาพตามแบบฉบับการตะอะฮฺวะฮฺของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม

10. ไม่ประพฤตินหยาบช้า/เป็นผู้ที่ให้อภัย

ส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” («أُمَّةً وَاحِدَةً») คือไม่แสดงกิริยาที่แข็งกระด้างและนหยาบช้า และเป็นผู้ที่ให้อภัยแก่ผู้ที่กระทำผิด โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในระดับผู้นำ

ขอให้สดับฟังตรัสของอัลลอฮฺที่ได้สอนท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ในฐานะศาสนทูตที่พระองค์ส่งไปยังผู้เป็นประชาชาติเดียวกันในคำตรัสที่ว่า

⁷¹ หะดีษ มุตตะฟั ก อะลัยฮฺ บันทีกโดยอัล-บุคอรี๊ หมายเลข 946, 4119 และมุสลิม หมายเลข 4101

⁷² ชัรหุเศาะฮี้หฺมุสลิม ของอัน-นะวะวี๊ เล่ม 6 หน้า 220, ฟัตหุลบารีย์ ของอิบนูเราะญับ เล่ม 7 หน้า 27, ฟัตหุลบารีย์ ของอิบนู หะญัวร์ เล่ม 11 หน้า 452

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾﴾⁷³

ความว่า “ดังนั้น ด้วยความเมตตาจากอัลลอฮ์ ทำให้เจ้า(มุฮัมมัด)เป็นผู้ที่สุภาพอ่อนโยนต่อพวกเขา (หมายถึงกับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะกับบรรดาผู้ที่กระทำผิด) และถ้าหากเจ้าประพฤติหยาบซำและมีใจแข็งกระด้าง(ต่อพวกเขา) ผู้คนย่อมต้องหนีเตลิดและไม่เข้ามารายล้อมตัวเจ้า ดังนั้น เจ้าจงให้อภัย(ต่อความผิดพลาดของ)พวกเขา และจงขอให้อัลลอฮ์ประทานอภัยต่อ(ความผิดพลาดของ)พวกเขา และจงปรึกษารือกับพวกเขาในกิจการทั้งหลาย ครั้นเมื่อเจ้าได้ตัดสินใจแล้ว (หลังจากที่ได้ปรึกษารือหรือเพื่อดำเนินการในกิจการใดกิจการหนึ่ง) เจ้าก็จงมอบหมาย(กิจการดังกล่าว)ต่ออัลลอฮ์ แท้จริง อัลลอฮ์ทรงรักใคร่บรรดาผู้ที่มอบหมาย(กิจการของพวกเขาต่อพระองค์)”

อับดุลลอฮ์ บิน อัมรฺ กล่าวว่า “คุณลักษณะของท่านศาสนทูตได้ถูกระบุในคัมภีร์เก่าของอัลลอฮ์ว่า “แท้จริง เขาเป็นคนที่ไม่หยิ่งยโส ไม่หยาบคายและแข็งกระด้าง ไม่เคยส่งเสียงดังเพราะความโกรธ และไม่ตอบโต้ด้วยวิธีการที่ไม่ดีกับผู้ที่กระทำไม่ดีต่อเขา แต่ทว่า เขาเป็นคนที่ให้อภัยเสมอ และมีความบริสุทธิ์ใจกับทุกคน”⁷⁴

11. ตะวะฮฺและเผยแผ่ความเมตตาสู่สากลโลก

ตะวะฮฺอิสลามเป็นหนึ่งในวิถีการดำเนินชีวิตของ อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของ “ประชาชาติเดียวกัน” «أُمَّةً وَاحِدَةً» โปรดตอบรับคำรัสของอัลลอฮ์ต่อไปนี้

﴿وَلَتَكُنَّ مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦١﴾﴾⁷⁵

ความว่า “และพวกเจ้ากลุ่มหนึ่งจะเป็นประชาชาติหนึ่งที่คอยเชิญชวน(มนุษย์ชาติ)ไปสู่ความดีงาม (ของอิสลาม) สอนสั่งพวกเขาให้ทำดี และห้ามปรามพวกเขามิให้ทำความชั่ว ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับความสำเร็จ”

⁷³ สุเราะฮฺ อาล อิมรอน, อายะฮฺ 159

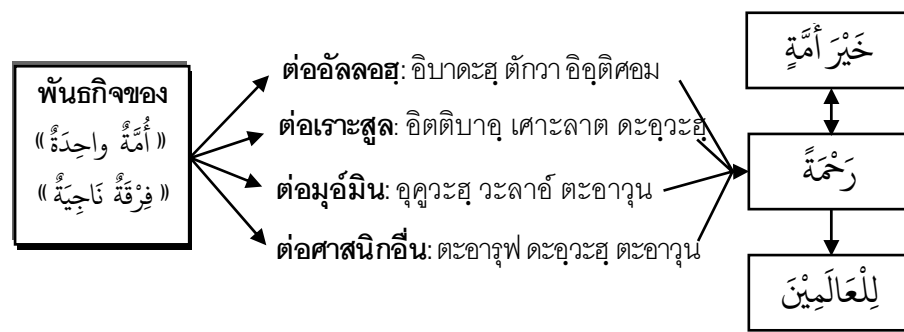
⁷⁴ ฟัตหุลบารีย์ ของอิบน์ หะญัร เล่ม 8 หน้า 449

⁷⁵ สุเราะฮฺ อาลอิมรอน, อายะฮฺ 104

อายะฮ์ข้างต้นสามารถอธิบายด้วยความหมาย “ต้องให้มีชนกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้า ใต้ ผู้เป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً) เพื่อทำหน้าที่เชิญชวนมนุษยชาติสู่ความดีงามของอิสลาม (ใน ยุทธศาสตร์การเพิ่มประชากรแห่งประชาชาติเดียวกันให้มากยิ่งขึ้น) พวกเขาจะคอยทำหน้าที่เชิญชวน มนุษย์ให้ทำความดีและห้ามปรามมนุษย์ไม่ให้ทำชั่ว และพวกเขาเหล่านั้นแหละคือบรรดาผู้ประสบความสำเร็จ”

นอกจากนั้น ความพยายามในการเชิญชวนสู่อิสลาม ถึงแม้ว่าจะมุ่งเป้าไปยังชาวมุสลิมทั่วไป แต่ก็ต้องมุ่งเน้นไปยังกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ใช่มุสลิมด้วย เพราะภารกิจระหว่างชาวมุสลิมโดยรวมแล้ว จะมุ่งเน้นในด้านหน้าที่การตักเตือนซึ่งกันและกันมากกว่า ถึงแม้ว่าการตักเตือนจะเป็นส่วนหนึ่งของการเชิญชวนหรือตักเตือนแล้วก็ตาม วัลลอฮุอะอ์ลัม

สรุปคือ

* ไม่มีเหตุผลใดที่กลุ่มต่างๆ ในอิสลามต้องมีจุดยืนที่แข็งกร้าวในการปกป้องสถานภาพของตัวเอง โดยปราศจากความพยายามสู่ความเป็นเอกภาพด้านอุกุวะฮ์ฮะฮ์ (การเป็นพี่น้องกัน) วะลาอ์ (การรักใคร่และช่วยเหลือกัน) นะซีหะฮ์ฮะฮ์ (การตักเตือนกัน) และตะฮะฮ์ฮะฮ์ฮะฮ์ (การช่วยเหลือกัน) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าจุดร่วมระหว่างกลุ่มต่างๆ เหล่านั้นมีมากกว่าจุดต่างถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ และขอให้เราตระหนักว่า ความยากลำบากในหนทางสู่ความเป็นประชาชาติเดียวกันย่อมประเสริฐกว่าความสะดวกรสบายในหนทางสู่ความแตกแยกของประชาชาติ

* ชาวมุสลิมทุกกลุ่มจำเป็นต้องสร้างความใกล้ชิดกับกลุ่มอื่นๆ โดยผ่านแผนความร่วมมือที่ดี โดยเฉพาะกับกลุ่มที่มีเป้าหมายและหลักศูตฺรที่คล้ายคลึงกัน พร้อมกับพยายามหลีกเลี่ยงอย่างสุดความสามารถจากการเป็นศัตรูกันและมีสัมพันธ์ในทางลบกับกลุ่มต่างๆ ที่ทำงานเพื่ออิสลาม

* ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างยิ่งว่าบรรดาแกนนำองค์กร หรือสถาบัน หรือกลุ่มต่างๆ ที่ดำเนินอยู่บนพื้นฐานแห่งคำสอนของอิสลามล้วนเป็นสมาชิกของ “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةً وَاحِدَةً) แต่ละกลุ่มล้วนต้องมีความบริสุทธิ์ใจในการนำพาภารกิจอันบริสุทธิ์และเที่ยงธรรม สู่เป้าหมายอันสูงส่งของอิสลามในกรอบของการสร้างวิธีการสู่ความเป็นอุกุวะฮ์ฮะฮ์ (ความเป็นพี่น้องกัน) วะลาอ์ (ความรักใคร่และปกป้องกัน) นะซีหะฮ์ฮะฮ์ (การตักเตือนกัน) ตะฮะฮ์ฮะฮ์ฮะฮ์ (การช่วยเหลือกัน) และตะกาฟูล (ความเป็นน้ำ

หนึ่งใจเดียวกัน) ระหว่างทุกองค์กรหรือกลุ่มต่างๆ ในฐานะที่เป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) เป็นประชาชาติที่ดีเลิศ (خَيْرُ أُمَّةٍ) และเป็นกลุ่มที่ปลอดภัย (فِرْقَةٌ نَّاجِيَةٌ)

* ขอส่งเสริมให้ทุกองค์กรหรือกลุ่มแห่งประชาชาติเดียวกัน (ประชาชาติอิสลาม) มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชาติอื่นที่มีได้นับถือศาสนาอิสลามในกรอบของการตะฮารุฟ (การทำความรู้จักกัน) ตะฮะฮุซ (การเชิญชวนสู่สัจธรรมแห่งอิสลาม) และตะฮะฮุญ (ให้ความช่วยเหลือกัน) ในสิ่งที่ดีและทันสมัย หากไม่แล้วก็อย่าถึงกับมีการตะฮะฮุญ (ให้ความช่วยเหลือกัน) ในสิ่งที่เป็นบาปและสร้างความบาดหมางกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้าง ความบาดหมางกับกลุ่มอิสลามอื่นๆ

* การสูญสลายของ “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) ในฐานะประชาชาติที่ดีเลิศ (خَيْرُ أُمَّةٍ) ในการนำพามนุษยชาติไปสู่อัลลอฮ์ นับเป็นความขาดทุนและหายนะอย่างใหญ่หลวงต่อมวลมนุษยชาติ

ประชาชาติอิสลามที่สำนึกในหน้าที่ทั้งหลาย ในหนทางสู่ความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) พวกท่านจะต้องไม่เป็นผู้ที่มีจิตใจแข็งกระด้าง ต้องไม่เป็นผู้ที่ไม่ชอบตอบรับการเชิญชวนสู่ความเป็นอุมมะฮ์อิสลามียะฮ์ (ความเป็นพี่น้องกันในอิสลาม) ชอบปฏิเสธแนวคิดความเป็นญะมาอะฮ์อิสลามียะฮ์ และชอบทำลายความเป็นเอกภาพของประชาชาติเดียวกันอยู่เสมอ เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำที่สอดคล้องกับแผนการร้ายของชัยฏอน และเป็นการช่วยเหลือศัตรูของอัลลอฮ์ทางอ้อม แม้จะรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวก็ตาม

อะนัส บิน มาลิก เล่าว่า ท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِنَّ مِنَ النَّاسِ مَفَاتِيحَ لِلْخَيْرِ، مَعَالِيْقَ لِلشَّرِّ، وَإِنَّ مِنَ النَّاسِ مَفَاتِيحَ لِلشَّرِّ، مَعَالِيْقَ لِلْخَيْرِ، فَطُوبَى لِمَنْ جَعَلَ اللهُ مَفَاتِيْحَ الْخَيْرِ عَلَى يَدَيْهِ، وَوَيْلٌ لِمَنْ جَعَلَ اللهُ مَفَاتِيْحَ الشَّرِّ عَلَى يَدَيْهِ»⁷⁶

ความว่า “แท้จริง มนุษย์บางคนจะเป็นกุญแจสำหรับไขความดี และเป็นสลักกลอนสำหรับปิดความชั่ว และมนุษย์บางคนจะเป็นกุญแจสำหรับไขความชั่ว และเป็นสลักกลอนสำหรับปิดความดี ดังนั้น ความดีจึงประสพแต่ผู้ที่อัลลอฮ์ทรงบันดาลให้กุญแจสำหรับไขความดีและสลักกลอนสำหรับปิดความชั่วอยู่ในมือของเขา และความหายนะจึงประสพแต่ผู้ที่พระองค์ทรงบันดาลให้กุญแจไขความชั่วและสลักกลอนสำหรับปิดความดีอยู่ในมือของเขา”

⁷⁶ หะดีษหะสัน: บันทึกโดยอิบน์ มาญะฮ์ หมายเลข 237 (ดูเศาะฮี้หฺ สุนัน อิบน์ มาญะฮ์ ของอัล-อัลบานี เล่ม 1 หน้า 46)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความชั่วที่ไม่ได้มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของเขาแต่เพียงผู้เดียว แต่
ยังกระทบต่อเสถียรภาพของ “ประชาชาติเดียวกัน” (أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ) ทั้งผองอีกด้วย ขออัลลอฮฺโปรด
คุ้มครองเราจากสิ่งดังกล่าวด้วยเถิด

บรรดาแกนนำกลุ่ม พรรค และองค์กรทั้งหลาย ขอให้ท่านโปรดตระหนักและสำนึกในสังขรณ์
ของหะดีษข้างต้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อเอกองค์อัลลอฮฺโปรดประทานความเห็นชอบ (ประทานเตาฟีก)
ให้ชีวิตของข้าพเจ้า และพี่น้องชายหญิงทั้งหลายเป็น “กุญแจสำหรับไขความดีและสลักกลอนปกปิด
ความชั่ว” ด้วยเทอญ อามีน

สุดท้ายนี้ โปรดเปิดใจรับสังฆกรรมบางประการจากคำตรัสของอัลลอฮ์ต่อไปนี้

1 - ﴿وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٧١﴾﴾⁷⁷

ความว่า “และผู้ใดยึดมั่นกับคำสอนของอัลลอฮ์ (อัลกุรอานและสุนนะฮ์ในสภาพที่เปี่ยมด้วยการมอบหมายต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว) แท้จริง เขาได้ถูกชักนำสู่เส้นทางอันเที่ยงตรงแล้ว”

2 - ﴿يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾﴾⁷⁸

ความว่า “พระองค์จะทรงนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ (ตามกระบวนการที่พระองค์ได้กำหนดไว้) เข้าสู่ความเมตตาของพระองค์ (ด้วยการให้พำนักในสวนสวรรค์) และสำหรับบรรดาผู้อธรรม พระองค์ทรงเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวด (ในไฟนรก)”

มาเถิด เรามาร่วมกันฟื้นฟูสังฆกรรมแห่งความเป็น “ประชาชาติเดียวกัน” «أُمَّةً وَاحِدَةً» ตามนโยบายของประชาชาติสายกลางที่เที่ยงธรรม «أُمَّةً وَسَطًا» เพื่อเป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตของเรา ด้วยเป้าหมายแห่งการบังเกิดประชาชาติที่ดีเลิศ «خَيْرِ أُمَّةٍ» และกลุ่มที่ปลอดภัย (รอดพ้นจากไฟนรก) «فِرْقَةَ نَاجِيَةٍ» ที่มีความร่วมมือกับประชาชาติอื่นอยู่ตลอดเวลา ในกรอบของการเผยแผ่ความเมตตาและความสงบสุขของอิสลามสู่สากลโลก ในฐานะที่เป็นประชาชาติของนบีผู้หม่อมด คืออัลลอฮ์จะลี่ยวิวะสลัดัม ที่ขีดชุนโยบายต่อไปนี้อยู่เสมอ

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾⁷⁹

ความว่า “และเรามีได้ส่งเจ้า(อีมุหมมัด) ยกเว้นเพื่อเป็นความเมตตาสู่สากลโลก”

เป็นความเมตตาที่กำเนิดประชาชาติเดียวกัน และเป็นประชาชาติเดียวกันที่นำพาและเผยแผ่ความเมตตาสู่สากลโลก

أقول قولي هذا وأستغفر الله لي ولكم، وأفوض أمري إلى الله إن الله بصير بالعباد. وصلى الله على نبيينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم. سبحان ربك رب العزة عما يصفون، وسلام على المرسلين، والحمد لله رب العالمين.

⁷⁷ สูเราะฮ์ อาด อิมรอน, อายะฮ์ 101

⁷⁸ สูเราะฮ์ อัล-อินชาน, อายะฮ์ 31

⁷⁹ สูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์, อายะฮ์ 107